

อาทิตยที่ 1 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า

ข้อมูลจาก “หนังสือมิสซาวันอาทิตยฉบับพกพา คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม”

หัวข้อ: จงตื่นตัวอยู่เสมอ

ลองคิดถึงสถานการณ์แย่มากแบบหนึ่งในตัวอย่างนี้ คนเลี้ยงเด็กนอนหลับหรือออกไปที่อื่นชั่วคราว ขณะที่เด็กๆ วิ่งไปมาทั่วบ้าน และบิดามารดาของเด็กกลับจากงานเลี้ยงในตอนเที่ยงคืน ก่อนเวลาที่คาดไว้เล็กน้อย หรือทหารที่ถูกจับได้ว่านอนหลับขณะอยู่ในหน้าที่ฝ้ายามจะถูกลงโทษทางวินัยอย่างรุนแรง และควรเป็นเช่นนั้น เพราะถ้าคนฝ้ายามหลับนอนเสีย ใครจะรู้สึกปลอดภัยได้ เราคริสตชนเชื่อว่า “พระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่งในสิริมงคลเพื่อพิพากษาผู้เป็นและผู้ตาย” ตามที่มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ เราสัมพันธ์กับพระเจ้าในการเป็นคู่พันธะพิเศษของพันธสัญญา เราเป็นผู้ร่วมงานของพระองค์ในการทำให้โลกนี้เป็นที่อาศัยที่ดีกว่าสำหรับทุกคน ในเวลาที่ท่านคาดคิดน้อยที่สุด อาจเป็นเวลาที่คุณจะเรียกท่านกลับไป จึงหวังว่า จะไม่เป็นสถานการณ์ที่ย่ำแย่สำหรับท่าน “ดังนั้น จงตื่นตัวอยู่เสมอ” (พระวรสาร)

บทอ่านที่ 1 อสย 63: 16-17 ; 64:2-7

บทอ่านนี้เป็นบทภาวนาในความทุกข์ ประชากรของพระเจ้าซึ่งกลับจากดินแดนแห่งการถูกเนรเทศที่บาบิโลนกำลังประสบกับความผิดหวังรุนแรง งานฟื้นฟูอาณาจักรไม่ได้เป็นไปดังที่หวัง พวกเขาถือว่านี่เป็นผลมาจากบาปของพวกเขาเอง จึงได้ภาวนาขอให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือ

บทเพลงสดุดีเป็นบทภาวนาในทำนองเดียวกัน “ผู้เลี้ยงแกะของอิสราเอล” คือพระเจ้า ผู้นำประชากรที่ได้รับเลือกสรร ผู้นำของเรา “บุคคลผู้เป็นมือขวาของพระองค์” คือกษัตริย์ ผู้แทนประชากรหรือเรานั้นเอง โลกของเรานี้ ชุมชน ครอบครัวของเรา และเราเอง ทุกคนต่างต้องการพระเจ้าเสด็จมาช่วยเราให้รอดพ้นจากความยุ่งเหยิงที่เกิดแก่ชีวิตของเราอยู่เสมอๆ

ในช่วงสี่สัปดาห์ของเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า จึงเป็น “การเสด็จมา” ของพระเจ้าโปรดเสด็จมาในพระเมสสิยาห์ที่พระองค์ทรงเจิม คือพระเยซูคริสตเจ้า แต่เพื่อต้อนรับพระองค์ เราต้องเปิดตัวเอง “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ ชมพระพักตร์พระองค์ เพื่อจะได้รอดพ้น” (บทสร้อย)

บทอ่านจากหนังสือประกาศกอิสยาห์

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายเพราะอับราฮัมไม่รู้จักข้าพเจ้าทั้งหลายอีกแล้วและอิสราเอลก็จำไม่ได้แต่พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายเพราะพระนามของพระองค์ตลอดมาคือ “พระผู้ไถ่กู้ของเรา” ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนจึงทรงปล่อยให้ข้าพเจ้าทั้งหลายหลงไปจากวิถีทางของพระองค์เหตุไฉนจึงทรงปล่อยให้ข้าพเจ้าทั้งหลายมีใจต่อต้านจนไม่ยำเกรงพระองค์โปรดทรงกลับมาเพราะเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์และเห็นแก่ตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์เถิด

เมื่อพระองค์ทรงทำสิ่งน่าสะพรึงกลัวที่ข้าพเจ้าทั้งหลายคาดไม่ถึงถึงพระองค์เสด็จลงมา ภูเขาทั้งหมดก็จะสั่นสะเทือนเฉพาะพระพักตร์ไม่มีใครเคยได้ยินเช่นนี้มาก่อนเลยหูไม่เคยได้ยิน ดวงตาไม่เคยเห็นว่าพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เคยทำเช่นนี้สำหรับผู้ที่ยังใจในพระองค์พระองค์เสด็จมาพบผู้ที่ยินดีปฏิบัติความยุติธรรมและระลึกถึงพระองค์โดยเดินตามหนทางของพระองค์แต่บัดนี้พระองค์กริ้ว เพราะข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทำบาปข้าพเจ้าทั้งหลายจะรอดพ้นโดยเดินตามหนทางที่เคยเดินนานมาแล้วข้าพเจ้าทุกคนเป็นเหมือนผู้มีมลทินแม้แต่การกระทำที่ชอบธรรมของข้าพเจ้าทั้งหลายก็เป็นเหมือนผ้าสกปรกที่เปื้อนเลือดข้าพเจ้าทุกคนเหี่ยวแห้งไปเหมือนใบไม้ความผิดพลาดข้าพเจ้าทั้งหลายไปเหมือนลมไม่มีผู้ใดเรียกขานพระนามไม่มีผู้ใดกระตือรือร้นขอให้พระองค์ทรงช่วยเพราะทรงซ่อนพระพักตร์จากข้าพเจ้าทั้งหลายทรงปล่อยให้ความผิดมีอำนาจเหนือข้าพเจ้าทั้งหลายบัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพเจ้าข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนดินเหนียว พระองค์ทรงเป็นผู้ปั้นข้าพเจ้าทุกคนเป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์

บทอ่านที่ 2 1 คร1:3-9

นักบุญเปาโลเห็นชุมชนชาวคริสต์เมืองโครินธ์กำลังรอคอยการเผยแสดงของพระเยซูคริสต์เจ้า ท่านขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณที่ทรงหลังลงมาเหนือพวกเขาในพระคริสต์เยซู คือพระคุณของการพูดและความรู้ ในบทจดหมาย ท่านบอกพวกเขาให้ใช้พระคุณเหล่านี้ให้ดี การคอยและการเพียรทนอยู่จนถึงที่สุดต้องการกำลังที่มาจากพระเจ้า และพวกเขาจะประสบความสำเร็จ “พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ”

พระวาจาของพระเจ้าสำหรับเราจึงอาจมีดังนี้ ท่านกำลังรอคอยการเผยแสดงสุดท้ายของพระคริสต์เจ้า พระเจ้าทรงหลังพระคุณเหนือท่าน ท่านกำลังใช้พระคุณเหล่านั้นอย่างไร การเพียรทนในฐานะเป็นคริสตชนไม่ใช่เรื่องง่าย จงภาวนาเพื่อสิ่งนั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้อง ขอพระพรพรทานและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่านทั้งหลายเถิด

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าอยู่เสมอเพื่อท่านทั้งหลาย เพราะพระพรพรทานซึ่งพระเจ้าประทานแก่ท่านเดชพระคริสต์เยซู ท่านได้รับพระพรทุกด้านและทุกประการเดชพระองค์ คือ การประกาศพระวาจาและความรู้ทุกอย่าง ท่านทั้งหลายเป็นพยานถึงพระคริสต์เจ้าอย่างเข้มแข็ง จนถึงที่สุด จนกระทั่งท่านไม่ขาดพระคุณใดในขณะที่รอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์จะทรงค่าจุนท่านให้มั่นคงจนถึงวาระสุดท้าย ไม่มีที่ติในวันที่พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมาพระเจ้าทรงเรียกท่านให้สนิทสัมพันธ์กับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

พระวรสาร มก13 : 33 -37

ความหมายของนิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้ชัดเจนอยู่ในตัว พระเยซูเจ้าไป “ต่างประเทศ” พระองค์ได้เสด็จขึ้นสวรรค์แต่จะเสด็จกลับมาอีก เรากำลังทำงานตามหน้าที่ของเราหรือ เราเป็นชน “รุ่นใหม่” คนหนุ่มสาวต้องการสนุกสนานไปกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขามีสิทธิที่จะทำได้ในเวลานี้ พวกเขาเป็นเหมือนกับเด็กที่ต้องออกจากโรงเรียนไปกลางคืน ไม่ออกกำลังการทำงานเสียก่อน เพื่อว่าจะได้มีความสุขกับชีวิตที่ดีกว่าในภายหลัง ส่วนคนที่เป็นผู้ใหญ่ก็อาจจะรู้สึกชอบเขา เห็นห่างไปจากพระเจ้าอย่างที่เกิดขึ้นได้กับคู่สมรส

พระเจ้าได้ตรัสกับพระศาสนจักรที่เอเฟซัสว่า “เรานำสิ่งนี้เป็นหลักฐานปรักปรำท่าน ท่านได้เห็นไปจากความรักแรก” (วว 2:4) “จงเฝ้าระวัง ท่านไม่รู้ว่าจะมาในเวลาใด”

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า

“จงระวัง จงตื่นเฝ้าเถิด เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมาในวันเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไร เหมือนกับชายคนหนึ่งมาก่อนจะเดินทางออกจากบ้านได้มอบอำนาจให้กับผู้รับใช้ ให้แต่ละคนมีงานของตน และยังสั่งคนเฝ้าประตูให้คอยตื่นเฝ้าไว้ ดังนั้น ท่านทั้งหลายจงตื่นเฝ้าเถิด เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไร อาจจะมาเวลาค่ำ เวลาเที่ยงคืน เวลาไก่ขัน หรือเวลารุ่งเช้าถ้าหากกลับมาโดยไม่คาดคิด อย่าให้เขาพบท่านกำลังหลับอยู่ สิ่งที่เราบอกท่าน เราก็บอกทุกคนด้วยว่า จงตื่นเฝ้าเถิด”

อาทิตย์ที่ 2 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระเจ้า

หัวข้อ: มนุษย์ชาติทั้งมวลจะเห็นความรอดพ้นของพระเจ้า

การรอคอยอาจจะเป็นประสบการณ์ของความกระวนกระวายปั่นป่วน เมื่อกำลังรอแพทย์เรียกชื่อของท่าน เพื่อเข้าไปฟังผลการเอกซเรย์ของคนที่ท่านรักสักคนหนึ่งนั้น ท่านมักจะถามตัวเองว่า “จะเป็นเนื้องอกหรือเปล่าหนอ?” “ หรือจะเป็นโรคเนื้อร้ายกำเริบ?” การรอคอยอาจเป็นการรอจดหมาย อย่างจดหมายจากคนรักที่อาจนำมาซึ่งข่าวดีหรือข่าวร้าย หรือเมื่อเราเกิดมีความเข้าใจผิดกันจนขั้นที่ต่างระเบิดอารมณ์เข้าใส่กันในระหว่างทางกลับบ้าน เราคอยดูว่าเรื่องต่างๆ จะจบลงได้ด้วยดีอย่างไร

ในขณะที่รอคอย คำถามที่มักเกิดขึ้นคือ เราจะปฏิบัติกริยากับผลที่จะออกมาอย่างไร เราพร้อมที่จะรับผลที่จะติดตามมาหรือไม่? เราเริ่มต้นสัปดาห์ด้วยความหวังและการคาดหวังมากมาย แต่แล้วเกิดอะไรขึ้น? เราหวังอะไรจากชีวิต? บทอ่านในวันนี้ให้ความสว่างเล็กน้อยกับสถานการณ์อันมืดมนและหม่นหมองของเรา เป็นแสงสว่างของพระเจ้าที่ส่องสว่างเหนือเราในห้องนั่งรอของชีวิต จงอ่านและฟังบทอ่านวันนี้ด้วยท่าทีของการภาวนาด้วยความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ “ข้าแต่พระเจ้าเป็นผู้ทรงฤทธิ์ และพระทัยกรุณา ขออย่าให้กิจการงานฝ่ายโลกนี้เป็นอุปสรรคขัดขวางข้าพเจ้าทั้งหลาย ซึ่งกำลังเร่งเตรียมรับเสด็จพระบุตร” (บทภาวนาของประธาน)

บทอ่านที่ 1 อสย 40 : 1 – 5 , 9 – 11

ประกาศบอกผู้ถูกเนรเทศไปบาบิโลนซึ่งกำลังรอคอยอิสรภาพอย่างสิ้นหวังด้วยภาษาอันไพเราะสละสลวยว่า “ จงมีความหวัง ” พระเจ้าจะเสด็จมาช่วยและนำพวกท่านออกจากสถานการณ์อันไร้ความหวังนี้และนำกลับบ้านให้สังเกตความรักอันอ่อนละมุนของพระเจ้า “ ทรงเลี้ยงดูฝูงแกะของพระองค์ดังชุมพาบาล ”

พระวาจาของพระเจ้าสำหรับเราคืออะไร อาจจะเป็นว่า “พระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่” “ความผิดของท่านได้รับการชดใช้แล้วหรือ พระเจ้าเสด็จมาด้วยพระอนุภาพ” ไม่ว่าปัญหาชีวิตของท่านจะเป็นอย่างไร ท่านก็อาจมีวันพระคริสตสมภพที่มีความสุขได้และทำการฉลอง “เอมมานูเอล” พระเจ้าสถิตกับเรา ได้เสมอ

พยายามใช้บทสวดวันนี้เป็นบทภาวนาของท่าน “ข้าแต่พระเจ้าขอทรงแสดงความรักของพระองค์ให้ปรากฏแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอทรงเป็นพลังนำข้าพเจ้าทั้งหลายให้รอดเถิด ”

บทอ่านจากหนังสือประกาศกอิสยาห์

พระเจ้าของท่านทั้งหลายตรัสว่า “จงปลอบโยน จงปลอบโยนประชากรของเราเถิด จงพูดกับกรุงเยรูซาเล็มให้ประทับใจจงร้องบอกเมืองนั้นว่า เวลาการเป็นทาสสิ้นสุดแล้ว ความผิดของเมืองนั้นได้รับการอภัย เมืองนั้นได้รับโทษจากพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นสองเท่าแล้ว เพราะบาปทั้งหมดของตน” เสียงหนึ่งร้องว่า “จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าในถิ่นทุรกันดาร จงเปิดทางตรงในทุ่งเว้งว่างสำหรับพระเจ้าของเราเถิด จงถ่อมhubเขาทุกแห่งให้เต็ม จงปรับภูเขาและเนินเขาทุกแห่งให้เรียบที่ขรุขระจะราบเสมอกันที่สูงๆต่ำๆ จะราบเรียบแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงสำแดงพระสิริรุ่งโรจน์ให้ปรากฏมนุษยทุกคนจะได้เห็นทั่วกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ตรัสไว้ดังนี้”

“ท่านผู้นำชาวติมายังศิโยนเอ๋ย จงขึ้นไปบนภูเขาสูงเถิด ท่านผู้นำชาวติมา ให้กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงร้องตะโกนให้สุดเสียงเถิด จงร้องตะโกน อย่ากลัวเลย จงประกาศแก่เมืองต่างๆ แห่งแคว้นยูดาห์ว่า ‘พระเจ้าของท่านทรงอยู่ที่นี้’ ดุซึ องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาด้วยพระอานุภาพพระกรของพระองค์ ทรงอำนาจปกครองดุซึ รางวัลชัยชนะอยู่กับพระองค์ ประชากรที่ทรงกอบกู้เดินนำหน้าพระองค์ พระองค์ทรงเลี้ยงดูฝูงแกะของพระองค์ เช่นคนเลี้ยงแกะ ทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในอ้อมพระกร ทรงอุ้มไว้แนบพระอุระ และทรงนำแม่แกะอย่างทะนุถนอม”

บทอ่านที่ 2 2 ปต 3 : 8 – 14

ผู้เขียนใช้จินตนาการจากพระคัมภีร์ (ไฟ เสียงคำราม เปลวไฟ เพลิง) เพื่อบรรยายความน่าสะพรึงกลัวของการเสด็จมาของพระคริสตเจ้า เพื่อพิพากษามนุษย์ จงจำไว้ว่า ตารางเวลาของพระเจ้าไม่ใช่ตารางเวลาของเรา พระเจ้าอาจเรียกท่านได้ทุกขณะ และนี่ควรเป็นเหตุจูงใจหนึ่งที่จะผลักดันให้ตั้งตนอยู่ในความศักดิ์สิทธิ์

ขณะที่เฝ้ารอคอย “พยายามทุกอย่างให้พระองค์มาพบกับท่านขณะที่ท่านไม่มีมลทินหรือจุดต่างพร้อยและมีสันติในสายพระเนตรของพระเจ้า”

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปโตรอัครสาวก ฉบับที่สอง

พี่น้องที่รักทั้งหลาย สิ่งหนึ่งที่ท่านต้องไม่ลืม คือสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงหนึ่งวันก็เหมือนกับหนึ่งพันปี และหนึ่งพันปีก็เหมือนกับหนึ่งวัน องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงรื้อหรือที่จะปฏิบัติตามพระสัญญาตามที่บางคนคิด แต่พระองค์ทรงอดกลั้นต่อท่านทั้งหลาย ไม่ทรงประสงคิให้ผู้ใดต้องพินาศ แต่ทรงประสงคิให้ทุกคนกลับใจเปลี่ยนวิถีชีวิต วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึงอย่างไรไม่รู้ตัวเหมือนขโมย วันนั้นท้องฟ้าจะอันตรธานสูญสิ้นไปด้วยเสียงกึกก้อง โลกธาตุจะลุกเป็นไฟ แดกแยกจากกัน แผ่นดินและสรรพสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินจะมอดไหม้สูญสิ้นไป

เมื่อทุกสิ่งจะต้องสลายไปเช่นนี้ ท่านจงตระหนักว่าจะต้องประพฤติตนอย่างไร จะต้องดำเนินชีวิตให้ศักดิ์สิทธิ์และมีความเลื่อมใสศรัทธา รอคอยวันของพระเจ้าและพยายามเร่งให้วันนั้นมาถึง ในวันนั้นท้องฟ้าจะถูกไฟเผาผลาญ และโลกธาตุจะถูกไฟเผาละลายไป เรากำลังรอคอยฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่ ซึ่งเป็นที่อยู่ถาวรของความชอบธรรมตามพระสัญญา ดังนั้น ท่านที่รัก

ทั้งหลาย ขณะที่ท่านกำลังรอคอยเหตุการณ์เหล่านี้ จงพยายามให้พระเจ้าทรงพบท่านดำเนินชีวิตอย่างสันติปราศจากมลทินและไร้ข้อตำหนิ

พระวรสาร มก 1 : 1 - 8

นักบุญมาระโก ประกาศพระวรสารในฐานะเป็นข่าวดีของพระเยซูคริสตเจ้าพระบุตรของพระเจ้า แต่ก่อนที่จะบอกเราเกี่ยวกับพระเยซูคริสตเจ้าและข่าวดีของพระองค์ ท่านแนะนำให้เราจักนักบุญยอห์นผู้โปรดศีลล้างในฐานะเป็นผู้นำหน้าพระเยซูเจ้า นักบุญมาระโก อ้างถึงประกาศกอิสยาห์ในบทอ่านแรกเช่นเดียวกันกับในสมัยโบราณ ผู้นำสารจะล่วงหน้าไปก่อนพระมหากษัตริย์เพื่อประกาศการมาถึงเมืองของกษัตริย์เช่นกัน นักบุญยอห์นประกาศการมาถึงพระเมสสิยาห์ผู้ได้รับการเจิมจากพระเจ้า เป็นผู้ครองโลกแทนพระองค์ คือพระเยซูคริสตเจ้า นักบุญยอห์นเป็นผู้เตรียมการสำหรับการปฏิบัติภารกิจของพระเยซู ภารกิจของท่านเองเป็นภารกิจเดียวกันกับพระเยซูเจ้า แม้ว่าท่านจะเน้นเรื่องการพิพากษา ขณะที่พระเยซูเจ้าเน้นเรื่องความรอดพ้น

ให้สังเกตคำพูดสองแฉ่งในสารของนักบุญยอห์น นั่นคือการเป็นทุกข์ กลับใจ พิธีล้าง การให้อภัย และการเสด็จมาของอีกบุคคลหนึ่งซึ่งมีอำนาจมากกว่า ซึ่งจะโปรดศีลล้างแก่ประชาชนในพระจิตเจ้า ถ้าเรากำลังรอคอย “ความรอดพ้น” ทางออกจากชีวิตการเป็นอยู่ที่มืดมนและไร้ความเด่น เราควรเอาใจใส่ต่อสองแฉ่งนี้ และนำมาประยุกต์ใช้กับตัวเราเอง

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

การเริ่มต้นข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้าเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้ามีเขียนไว้ในหนังสือประกาศกอิสยาห์ว่าดูซิ เราส่งผู้นำสารของเราไปข้างหน้าท่านเพื่อเตรียมทางสำหรับท่านคนหนึ่งร้องตะโกนในถิ่นทุรกันดารว่าจงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าจงทำทางเดินของพระองค์ให้ตรงเถิด

เพื่อให้ข้อความนี้เป็นจริง ยอห์นจึงทำพิธีล้างในถิ่นทุรกันดาร เทศน์สอนเรื่องพิธีล้าง ซึ่งแสดงการกลับใจเพื่อจะได้รับการอภัยบาป ประชาชนจากทั่วแคว้นยูเดีย และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งหลายไปพบเขา รับพิธีล้างจากเขาในแม่น้ำจอร์แดนโดยสารภาพบาปของตน ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอฐ ใช้หนังสัตว์คาดสะเอวกินตักแแตนและน้ำผึ้งป่า 7 และประกาศว่า “มีอีกผู้หนึ่งกำลังมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงอำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะก้มลงแก้สายรัดรองเท้าของเขา ข้าพเจ้าใช้น้ำทำพิธีล้างให้ท่านทั้งหลาย แต่เขาจะทำพิธีล้างให้ท่าน เดชะพระจิตเจ้า”

อาทิตยที่ 3 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า

หัวข้อ: จิตวิญญาณข้าพเจ้ายินดีในพระเจ้า พระผู้ไถ่ของข้าพเจ้า

ยิ่งเจ้าของบ้านเตรียมงานเลี้ยงได้ดีเท่าไร คิดถึงทุกรายละเอียดตรวจสอบรายการผู้รับเชิญ และจัดแจงไม่ให้ผู้ใดตกหล่นไป งานเลี้ยงของเขาย่อมประสบความสำเร็จมากขึ้นเท่านั้น เช่นเดียวกันกับการเตรียมการไปพักผ่อนของเรา ย่อมเป็นหลักประกันว่า การพักผ่อนจะวิเศษมากยิ่งขึ้น เรามีความสุขในการที่เราเตรียมรับการมาเยือนของเพื่อนอย่างดี และรู้ว่าพวกเขาได้รับความสุขจากการมาเยือนนั้น

ถึงกระนั้น หลายคนก็ต้องการความสุขที่มาถึงอย่างทันที พวกเขาไม่ต้องวางแผน ไม่เตรียมตัว ไม่เสียดสละ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาไม่เข้าใจหรือเชื่อว่า การรับใช้ผู้อื่นสามารถเป็นที่มาของความสุขได้

สิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดประการหนึ่งที่คริสตศาสนานำมาคือ การนำ"ความชื่นชมยินดีมาสู่โลก" นี้ เป็นชื่อเพลงบทหนึ่งของคริสต์มาส "Joy to the world" บทอ่านพระคัมภีร์ประจำวันนี้ พูดถึงความยินดีซึ่งไม่อาจได้มาเพียงแค่ชั่วข้ามคืน แต่เป็นความสุขซึ่งพบได้ในการรับใช้ คริสตศาสนาไม่มีคำตอบให้กับทุกคำถาม แต่ท่านแสวงหาความยินดีที่แท้จริง ความสุขและสันติของจิตใจ ท่านควรอ่านบทอ่านเหล่านี้อีกครั้งหนึ่งด้วยท่าทีของการภาวนา "การดำรงอยู่ของข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และจิตใจข้าพเจ้าเปรมปรีดีในพระเป็นเจ้าของข้าพเจ้า" (บทสร้อย)

บทอ่านที่ 1 อสย 61 : 1-2ก, 10-11

ประกาศกพูดถึงภารกิจของตนเองว่า เป็นการรับใช้ประชากร เขาประกาศข่าวดีแก่ผู้ที่กลับจากการถูกเนรเทศที่บาบิโลน ส่วนที่สองของบทอ่านนี้เป็นปฏิกิริยาที่แสดงถึงความยินดีของเยรูซาเล็ม (ประชากรของพระเจ้า) ซึ่งเต็มตื่นไปด้วยพระกรุณามากมายของพระเจ้า ผู้ได้ตกแต่งเธอด้วยอาภรณ์แห่งความรอดและเครื่องประดับที่มีค่า กวีบทนี้มีอิทธิพลเป็นอันมากต่อความเข้าใจของพระเยซูเจ้าเกี่ยวกับภารกิจการรับใช้ของพระองค์ เมื่อทรงพูดถึงภารกิจ พระองค์ทรงหันมาอ้างอิงบทกวีนี้ถึงสองครั้ง (ลก 4 : 16-22 และ มก 11 : 2-6)

พระวาจาของพระเจ้าผ่านทางปากต่อปากสืบต่อกันมานี้ อาจจะมีว่า ความยินดีนั้นอยู่ใน การรับใช้ และความมั่งคั่งซึ่งเรามีโดยทางความเชื่อและศีลล้างบาปเป็นแหล่งบันดาลความสุขที่ยิ่งใหญ่เช่นกัน บทสร้อยเป็นบทเพลงที่เราคุ้นเคย ซึ่งนักบุญลูกาได้ให้เป็นเสียงร้องของพระนางมารีย์เมื่อเสด็จเยี่ยมอลิซาเบธ เราควรภาวนาร่วมกับพระนางว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์..... " หมายถึงอิสราเอล ประชากรของพระเจ้า คือเราเอง "จิตวิญญาณข้าพเจ้าชื่นชมในพระเจ้า" นี้มิใช่ความยินดีที่เกิดขึ้นกระทันหันชั่วขณะและหมดสิ้นไป แต่เป็นความสุขซึ่งต้องแสวงหาและหวงแหนรักษาไว้ครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความเชื่อและความเพียรอดทน

บทอ่านจากหนังสือประกาศกอิสยาห์

พระจิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน ทรงส่งข้าพเจ้าไปปลอบโยนคนที่มีใจชอกช้ำ ประกาศอิสรภาพแก่เชลย ประกาศการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำ

ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ประทานความรอดพ้นแก่ข้าพเจ้า เป็นเสมือนอาการที่ทรงสวมให้ประทานความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า เป็นเสมือนเสื้อคลุม ข้าพเจ้าเป็นเหมือนเจ้าบ่าวที่โพลีเทรียอย่างงดงามเหมือนเจ้าสาวประดับตนด้วยเพชรนิลจินดา เพราะแผ่นดินบังเกิดพืชผล และสวนทำให้เมล็ดพืชงอกขึ้น ฉะนั้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงบันดาลให้เกิดความชอบธรรมและการสรรเสริญต่อหน้านานาชาติ ฉะนั้น

บทอ่านที่ 2 1 ฐส 5 : 16-24

นักบุญเปาโลอธิบายว่าเราควรเป็นคนแบบไหนขณะที่เฝ้ารอการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าในวันพระคริสตสมภพ และในมุมมองของการเสด็จมาครั้งสุดท้ายของพระองค์เพื่อพิพากษาผู้เป็นและผู้ตาย ในการรอคอยด้วยความหวังที่จะได้รับความสุขในวาระสุดท้ายอย่างสมบูรณ์ คริสตชนมีเหตุผลที่จะมีความยินดี “พระเจ้าข้า โปรดเตรียมดวงใจของเรา และปิดเป่าความทุกข์เศร้าซึ่งจัดขวางเราไม่ให้มีความสุขและมีความหวัง ซึ่งเราจะได้รับจากการเสด็จมาประทับอยู่ของพระองค์ด้วยเถิด” (บทภาวนาของประธานแบบที่สอง)

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวเธสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้อง จงรำเรงยินดีเสมอ จงอธิษฐานภาวนาอย่างสม่ำเสมอจงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี เพราะพระองค์ทรงปรารถนาให้ท่านทำสิ่งเหล่านี้ในพระคริสตเยซูอย่างดั่งไฟของพระจิตเจ้า อย่าดูหมิ่นการประกาศพระวาจา จงทดสอบทุกสิ่งและยึดสิ่งที่ดีงามไว้ จงละเว้นความชั่วทุกรูปแบบ

ขอพระเจ้าผู้ประทานสันติ บันดาลให้ท่านทั้งหลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์อย่างสมบูรณ์ ขอพระองค์ทรงคุ้มครองท่านให้พ้นคำตำหนิต่างด้านจิตใจ วิญญาณและร่างกายเมื่อพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นทรงชื่อสัตย์ พระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ

พระวรสาร ยน 1 : 6-8, 19-28

คำถามที่ปัญญาชนไม่อาจละเลยได้คือ “พระเยซูคริสต์เจ้าผู้นี้คือใคร ผู้เริ่มขบวนการระดับโลกที่เรียกว่าคริสต์ศาสนา?” ศาสนานี้มีอยู่แล้วถึง 2000 ปี ดูเหมือนจะได้ให้ความสมหวังแก่ความใฝ่ฝันของผู้คนจำนวนนับล้าน ได้ให้ความยินดีและความสุข ซึ่งบรรดามรดกสักขีกล้าที่จะพลีชีพเพื่อได้สิ่งนั้น

นักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างอธิบายความจริงนี้แก่เรา พระเยซูเจ้าทรงเป็นแสงสว่างและเป็นเจ้า หลายคนไม่ยอมรับพระองค์ แต่พระองค์ก็ยิ่งใหญ่ จึงสังเกตความไม่เห็นแก่ตัวของนักบุญยอห์น ท่านเป็นผู้เทศน์สอน แต่ท่านได้เป็นพยานถึงพระคริสต์ ผู้ซึ่งท่านรู้สึกไม่สมควรแม้กระทั่งที่จะแก้สายรัดรองเท้าของพระองค์ นักบุญยอห์นเป็นแบบอย่างของการรับใช้พระศาสนจักรในปัจจุบัน มีหลายคนในทุกหมู่คณะซึ่งกำลังออกแสวงหา เราควรจะมีความยินดีที่จะชี้ให้เห็นด้วยคำพูดและการกระทำว่า พระเยซูเจ้าคือคำตอบ

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น

พระเจ้าทรงส่งชายผู้หนึ่งมา เขาชื่อยอห์นเขามาในฐานะพยานเพื่อเป็นพยานถึงแสงสว่าง ให้ทุกคนมีความเชื่ออาศัยเขา เขาไม่ใช่แสงสว่างแต่เป็นพยานถึงแสงสว่าง

ยอห์นเป็นพยานดังนี้ เมื่อชาวยิวจากกรุงเยรูซาเล็มส่งบรรดาสมาณะและชาวเลวีไปถามยอห์นว่า “ท่านเป็นใคร” เขามีได้ปิดบังความจริง แต่ยืนยันว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” ดังนั้นเขาเหล่านั้นจึงถามว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านเป็นใคร เป็นเอลียาห์หรือ” ยอห์นตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นประกาศกหรือ” เขาตอบอีกว่า “ไม่ใช่” เขาเหล่านั้นจึงถามว่า “ท่านเป็นใคร เราจะได้ นำคำตอบไปให้ผู้ส่งเรามา ท่านพูดถึงตนเองอย่างไร” ยอห์นตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นเสียงของผู้ที่ร้องตะโกนในถิ่นทุรกันดารว่าจงทำทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงเถิด” ดังที่ประกาศกอิสยาห์ได้กล่าวไว้

ผู้ที่ถูกส่งไปถามนั้นเป็นชาวฟาริสี เขาถามยอห์นอีกว่า “ทำไมท่านจึงทำพิธีล้าง ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ ไม่ใช่เอลียาห์ และไม่ใช่ประกาศก” ยอห์นตอบพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าใช้น้ำทำพิธีล้างให้ท่านทั้งหลาย แต่มีผู้หนึ่งประทับอยู่ในหมู่ท่าน เป็นผู้ที่ท่านไม่รู้จัก ผู้นั้นมาภายหลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะแก้สายรัดรองเท้าของเขา” เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานี อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนบซึ่งยอห์นกำลังทำพิธีล้างอยู่

อาทิตยที่ 4 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า

หัวข้อ: พระเยซูคริสตเจ้าจะครองราชย์ตลอดนิรันดร

เมื่อแม่คนหนึ่งรอคลอดบุตร ในแง่หนึ่งทั้งครอบครัวที่กำลังรอคอยพร้อมกับเธอ เมื่อเราจะไปพักผ่อนก็มีความสุขกับการคาดหวังถึงสิ่งที่สวยงามที่จะเกิดขึ้น ตื่นเต้นในการรอคอยที่จะเดินทาง ซึ่งเป็นประสบการณ์ใหม่สำหรับเรา เราจะไต่ถามเพื่อนที่เคยไปมาแล้ว การคาดหวัง ทำให้เรารู้สึกกระชุ่มกระชวยอยู่เสมอ เรามองอนาคตแทนที่จะมองไปยังอดีต มีแง่ใหม่น่าตื่นเต้นในชีวิตอยู่เสมอ แต่เราจะต้องมีสายตาที่รู้จักมองและมีพรสวรรค์ที่จะรู้สึกตื่นเต้นใจอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเด็ก ๆ มี และผู้ใหญ่ไม่ควรจะสูญเสียไป

พระคริสตสมภพเป็นเหตุการณ์หนึ่งกำลังมาถึง เป็นพระเจ้าผู้ทรงเผยแสดง “ความล้าลึกที่ซ่อนเร้นอยู่หลายชั่วอายุคน” (บทอ่านที่ 1) พระเจ้าประสงค์จะประทับอยู่กับเรา ประสงค์จะประทานฉายาของพระองค์แก่เราในพระเยซูคริสตเจ้า เป็นภาพที่เราสามารถเห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสอันอ่อนแอของมนุษย์ พระคริสตสมภพเป็นเหตุการณ์ใหญ่ทุกปี แต่เป็นเช่นนั้นเฉพาะผู้ที่คาดหวังและรอคอย “เอมมานูเอล – พระเจ้าสถิตกับเรา” ในความเชื่อและความตื่นเต้นใจ

บทอ่านที่ 1 2 ซมอ 7 : 1-5, 8-11, 16

ด้วยน้ำใจดี กษัตริย์ดาวิดต้องการสร้างวิหารถวายแด่พระเจ้า แต่แทนที่จะเป็นดาวิดที่สร้างวิหารสำหรับพระเจ้า (ที่ประทับ) กลับเป็นพระเจ้าผู้สร้าง “บ้าน” หรือราชวงศ์ที่คงอยู่ชั่วนิรันดรสำหรับดาวิด “ราชวงศ์ของท่านจะคงอยู่ตลอดไป” ในพระวรสารวันนี้กับบุญลูกาชี้ให้เห็นว่าคำสัญญาของพระเจ้านี้ สำเร็จเป็นจริงในพระเยซูเจ้าผู้เป็นกษัตริย์แห่งสากลจักรวาลด้วยความคิดนี้ในใจ เราควรทำให้บทสวดเป็นบทภาวนาของการสรรเสริญและการขอบคุณสำหรับสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เราในพระเยซูคริสตเจ้า

บทอ่านจากหนังสือซามูเอล ฉบับที่สอง

เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงเข้าไปประทับในพระราชวังและองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานความสงบจากศัตรูโดยรอบ กษัตริย์ตรัสกับประกาศกนาธันว่า “ดูซิ เราอยู่ในวังสร้างด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้ากลับอยู่ในกระโจม” นาธันทูลตอบว่า “พระองค์ทรงคิดจะทำอะไร ก็โปรดทำเถิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับพระองค์”

แต่ในคืนนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่นาธันว่า “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ ท่านจะไม่ใช่ผู้สร้างวิหารให้เรายู่หรือ เราให้ท่านเลิกเลี้ยงแกะในทุ่งหญ้า มาเป็นผู้นำอิสราเอล ประชากรของเรา เราอยู่กับท่านไม่ว่าท่านไปที่ใด เรากำจัดศัตรูทั้งปวงที่ท่านเผชิญหน้า เราจะทำให้ท่านมีชื่อเสียงเหมือนกับผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน เราจะเลือกที่แห่งหนึ่งให้อิสราเอลประชากรของเราตั้งหลักแหล่ง เขาจะอยู่ที่นั่นโดยไม่มีใครรบกวน จะไม่มีคนชกคอกคี่ข่มเหงเขาเหมือนในอดีต เมื่อเราเคยแต่งตั้งผู้วินิจฉัยให้ปกครองอิสราเอลประชากรของเรา เราจะ

ให้ท่านได้พักจากศัตรูทั้งหลายของท่าน เรา องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศแก่ท่านว่า เราจะสร้างราชวงศ์ให้ท่านราชวงศ์และอาณาจักรของท่านจะมั่นคงอยู่ต่อหน้าเราตลอดไป อำนาจปกครองของท่านจะตั้งมั่นอยู่ตลอดไป”

บทอ่านที่ 2 รม 16 : 25-27

ด้วยการเสด็จมาของพระเยซูคริสตเจ้าเท่านั้นที่เราจะมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการรอดของอิสราเอล ธรรมล้ำลึกที่ซ่อนเร้นอยู่หลายยุคสมัยนั้น บัดนี้ได้ถูกเผยออกมาและทำให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้คนต่างศาสนาทั้งหลายแล้ว ความรอดที่มาถึงเราโดยทางพระเยซูคริสตเจ้า เป็นพระคุณสำหรับทุกคน เราควรภาวนา เพื่อทุกคนจะได้เห็นแสงสว่างที่แท้จริงของพระคริสตสมภพ

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโรม

ขอพระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระผู้โปรดให้ท่านทั้งหลายมั่นคงตามข่าวดีของข้าพเจ้า และตามการประกาศสอนเรื่องพระเยซูคริสตเจ้า เป็นการเปิดเผยธรรมล้ำลึกที่เก็บเป็นความลับตลอดเวลานานมาแล้ว แต่บัดนี้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว ตามข้อเขียนของบรรดาประกาศก ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ตลอดนิรันดร ให้นานาชาติได้รู้ เพื่อจะได้นำพวกเขามายอมรับความเชื่อ ขอพระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปรีชาญาณแต่เพียงพระองค์เดียว โดยทางพระเยซูคริสตเจ้า ขอพระองค์ทรงได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ตลอดนิรันดร อาเมน

พระวรสาร ลก 1 : 26 – 38

ในที่นี้ เรามุ่งความสนใจอยู่ที่สิ่งซึ่งนักบุญลูกาต้องการสอนเราเกี่ยวกับกุมารน้อยผู้หนึ่งซึ่งกำลังจะบังเกิดมา ก่อนอื่นหมด ท่านต้องการคำยืนยันของเราในความเชื่อว่า ต้นกำเนิดของพระเยซูเจ้าเป็นต้นกำเนิดจากเบื้องบนคือทรงกำเนิดจากพระเจ้า ประการที่สอง นักบุญลูกาต้องการอธิบายให้เห็นชัดถึงบทบาทของกุมารผู้หนึ่งในประวัติศาสตร์ของความรอด ท่านพบแนวความคิดที่ช่วยให้เข้าใจเรื่องในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้สัญญาไว้กับดาวิดว่า ราชวงศ์ของเขาจะยืนยงมั่นคงตลอดไป (บทอ่านที่ 1) ดังนั้น (จึงเกิดการคาดหวังกันว่า) ผู้สืบสานเชื้อสายผู้หนึ่งของดาวิดจะปกครองพงศ์พันธุ์ของยาโคบอีกครั้ง (ยาโคบ เป็นอัยกาของชาวฮีบรู ซึ่งหมายถึงประชากรของพระเจ้า) และว่าอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีสิ้นสุด

นักบุญลูกามองเห็นความสำเร็จของความคาดหวังทางการเมือง ในสมัยของท่านในระดับที่สูงยิ่งขึ้นไปในพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งจะปกครองอาณาจักรของพระเจ้าตลอดนิรันดร “พระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดราชบิดาแก่พระองค์” ให้เรายกย่องแผนการของพระเจ้าอีกครั้ง เป็นประจำทุกปีในเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า และพระคริสตสมภพ และยอมรับพระเยซูเจ้าอย่างที่นักบุญลูกาต้องการให้เรากระทำ

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกา

เวลานั้น เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้วพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อเมืองนาซาเร็ธ มาพบหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งหมั้นอยู่กับชายชื่อโยเซฟ ในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด หญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อมารีย์ ทูตสวรรค์เข้าไปในบ้านกล่าวกับพระนางว่า “จงยินดีเถิดท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน” เมื่อทรงได้ยินถ้อยคำนี้ พระนางมารีย์ทรงวุ่นวายพระทัยมากทรงถามพระองค์เองว่า คำทักทายนี้หมายความว่าอะไร แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่พระนางว่า “มารีย์ อย่ากลัวเลย ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน

ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานพระบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไปและพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย”t พระนางมารีย์จึงทรงถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี”ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่านเพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า ดุซึ เอลีซาเบธ ญาติของท่าน ทั้งๆ ที่ขราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์บุตรชาย ใครๆ คิดว่านางเป็นหมั้น แต่นางก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้” พระนางมารีย์จึงตรัสว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากพระนางไป

ฉลองครอบครัวยุคดิจิทัลของพระเจ้า
พระแม่มารีย์ และนักบุญโยเซฟ
วันอาทิตย์หลังสมโภชพระคริสตสมภพ หรือวันที่ 30 ธันวาคม
ปี B

หัวข้อ: ชีวิตครอบครัว

เรากำลังเผชิญหน้ากับความล้มเหลวของครอบครัวแบบเก่า และความเสื่อมถอยแห่งคุณค่าของครอบครัว เช่น ความเคารพของบุตรต่ออำนาจที่บิดามารดาใช้อย่างรับผิดชอบ และจำนวนที่เพิ่มขึ้นของเยาวชนเสเพล ดังนั้นสังคมของเราอาจเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างจากบทอ่านของวันนี้

แน่นอน ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะพบทางแก่วิกฤติการณ์ของครอบครัวในปัจจุบัน ครอบครัวของคริสตชนเองก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมร่วมของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนบ้าน โรงเรียน โทรทัศน์ เพื่อนฝูงหรือการหย่อนใจ แต่ในท่ามกลางพายุร้าย เรื่อยังอาจได้รับการนำร่องอาศัย แสงสว่างจากประชากร และแม้ว่าการใช้อำนาจตั้งแต่ช่วงวัยทารกแรกเกิดเป็นต้นมาอาจแตกต่างกันไปแล้วก็ตาม แต่ไม่ควรจะทิ้งไปเสียเลย บิดามารดาอาจพูดคุยแก้ปัญหาเกี่ยวกับบุตรของตน ยังไม่มีพฤติกรรมศาสตร์แขนงใดที่สามารถเสนอสิ่งที่จะมาทดแทนชีวิตครอบครัวที่ดีได้

บทอ่านประจำวันนี้พูดถึงครอบครัว แต่สะท้อนถึงระบบครอบครัวที่มีบิดาเป็นหัวหน้าพร้อมกับจริยธรรมแบบที่ขึ้นอยู่กับครอบครัวของวัฒนธรรมในพระคัมภีร์ สิ่งสำคัญเราจะต้องแยกแยะระหว่างแก่นของจริยธรรมแบบคริสต์ออกจากเนื้อผ้าที่ห่อหุ้มอยู่ เนื้อผ้านี้เป็นไปตามเงื่อนไขของกาลเวลาและวัฒนธรรม และไม่จำเป็นต้องเป็นส่วนหนึ่งของการเผยแสดงของพระเจ้าเสมอไป แต่สารเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวเป็นสิ่งที่ใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย

บทอ่านที่ 1 บสร 3 : 3-7,14-17ก

โดยการระลึกไว้เสมอว่า จุดใหญ่ของพระวาจาตอนนี้ (พระวาจาของพระเจ้าที่ตรัสแก่เรา) ถูกห่อหุ้มด้วยเงื่อนไขของกาลเวลา และวัฒนธรรมบางประการ คริสตชนสมัยใหม่ย่อมสามารถเรียนรู้จากพระวาจาตอนนี้ได้และนั่นคือความเคารพยำเกรงและความรักเป็นค่านิยมที่ควรจะได้รับรักษาไว้ด้วยความหวงแหน จงเอาใจใส่ดูแลบิดามารดาเมื่อท่านถึงวัยชรา จงแสดงความรักและความห่วงใยต่อเขา เราอาจจะกลม่อมโนธรรมให้สงบได้ด้วยความคิดที่ว่าคุณพ่อคุณแม่ได้รับความเอาใจใส่อย่างดีแล้วในบ้านคนชราที่อยู่ห่างไกลออกไป แต่ “เป็นบุญของผู้ยำเกรงพระเจ้า (แสดงความยำเกรงแบบบุตรต่อพระเจ้า) เป็นบุญของผู้ดำเนินชีวิตตามวิถีทางของพระองค์” (เพลงสดุดีตอนรับพระเจ้า) ธรรมชาติ (นั่นคือ พระเจ้าเอง) ต้องการครอบครัว

บทอ่านจากหนังสือบุตรสิรา

บุตรที่ย่าเริงบิดาก็ชดเชยบาปของตนบุตรที่ให้เกียรติมารดาก็เหมือนกับสะสมทรัพย์สมบัติไว้

ผู้ที่ย่าเริงบิดาก็มีความสุขจากบุตรของตน
เมื่อเขาอธิษฐานภาวนา พระเจ้าก็จะทรงฟังเขา
บุตรที่ให้เกียรติบิดาจะมีอายุยืน
บุตรที่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้มารดาชื่นใจ
ผู้ย่าเริงองค์พระผู้เป็นเจ้าย่อมให้เกียรติแก่บิดา
เขารับใช้บิดามารดาเหมือนรับใช้เจ้านาย
เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงลืมความเมตตาของท่านต่อบิดา
พระองค์จะทรงนับว่าความเมตตาอันนั้นเป็นการใช้โทษบาปของท่าน
เมื่อท่านตกทุกข์ได้ยาก พระเจ้าจะทรงระลึกถึงท่าน
บาปของท่านจะสลายไปดุจน้ำแข็งละลายเมื่อถูกแสงแดด
บุตรที่ละทิ้งบิดาก็เหมือนผู้กล่าวดูหมิ่นพระเจ้า
บุตรที่ทำให้มารดาเสียใจ จะถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าสาปแช่ง
ลูกเอ๋ย ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด จงทำด้วยความอ่อนโยนเถิด
แล้วท่านจะเป็นที่รักมากกว่าคนให้ของกำนัล

บทอ่านที่ 2 คส 3 : 12 -21

ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ คือพระเยซูเจ้า พระนางมารีย์ และนักบุญโยเซฟได้รักษาคุณค่าที่ได้จากพระคัมภีร์ตอนนี้ไว้ด้วยความห่วงแหน “ให้พระวาจาของพระคริสตเจ้าดำรงอยู่ในท่าน” ทำไมไม่ลองอ่านพระคัมภีร์พร้อมกันในครอบครัวเป็นประจำ ตามด้วยการสนทนา และลงท้ายด้วยการสวดภาวนาที่ใครคนหนึ่งกล่าวอธิษฐานขึ้นด้วยแรงบันดาลใจจากพระวาจาเล่า? ส่วนความคิดเกี่ยวกับภรรยาซึ่ง “นอนนุ่มต่อสามีนั้น” อาจไม่เป็นที่ชื่นชอบของสตรี อย่างไรก็ตาม ในที่ซึ่งมีความรักแท้ ที่ได้รับการปลุกฝังอย่างสม่ำเสมอ “การทำสิ่งที่น่ารัก” ให้กันและกันย่อมเกิดขึ้นมาเอง โดยธรรมชาติ ความรักและความชื่นชมเป็นสิ่งที่เข้ากันไม่ได้

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโคโลสี

พี่น้อง ในฐานะท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่รักของพระองค์ จงเห็นใจกัน จงมีความใจดี ความถ่อมตน ความอ่อนโยนและความพากเพียรอดทนเป็นเสมือนเครื่องประดับตน จงผ่อนหนักผ่อนเบา กัน หากมีเรื่องผิดใจก็จงยกโทษกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้อภัยความผิดของท่านอย่างไร ท่านก็จงให้อภัยอย่างนั้นเถิด แต่เหนือสิ่งใดจงมีความรัก ซึ่งรวมเราไว้เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ ขอให้สันติสุขของพระคริสตเจ้าครอบครองดวงใจของท่าน พระเจ้าทรงเรียกท่านทั้งหลายให้รวมเป็นกายเดียวกันก็เพื่อจะได้บรรลุลึกลับสันติสุขนี้เอง จงระลึกถึงพระคุณนี้เถิด

ขอพระเจ้าของพระคริสตเจ้าสถิตในท่านอย่างเต็มเปี่ยม จงสอนและตักเตือนกันด้วยปรีชาญาณ จงขอบพระคุณพระเจ้าโดยการขับร้องบทเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และบทเพลงศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ จากใจจริง ท่านจะพูดเรื่องใดหรือทำกิจการใด ก็จงพูดจงทำในพระนามพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระองค์เถิด

ภรรยา จงอยู่ใต้อำนาจของสามีตามสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้าสามี จงรักภรรยาและอย่าทำให้นางรู้สึกขมขื่นบุตร จงเชื่อฟังบิดามารดาในทุกสิ่ง เพราะการกระทำเช่นนี้เป็นที่พอพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าบิดาก็จงอย่าขัดใจบุตรเกินไป จนเขาท้อแท้หมดกำลังใจ

พระวรสาร ลก 2 : 22-40 หรือ 2 : 22, 39 – 40

นักบุญลูกาบรรยายถึงพิธีชำระตนให้บริสุทธิ์ของชาวยิวซึ่งครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ยึดถือปฏิบัติ ในฐานะเป็นการแสดงองค์ของพระเยซูเจ้า พระองค์ได้รับการนำเสนอเป็น “ผู้ได้รับการเจิมจากพระเจ้า” คือกษัตริย์ที่ได้รับการเจิมหรือพระเมสสิยาห์ ซึ่งมาพบกับตัวแทนสองคนของประชากร พระองค์คือสิเมโอนและอันนา “ผู้เฒ่าได้อุ้มพระองค์ในอ้อมแขน” นี่เป็นพิธีการอวยพรที่มีกระทำกัน “ท่านเอง (พระนางมารีย์) ท่านจะต้องถูกแทงด้วยดาบ” เป็นการชี้บอกถึงความเจ็บปวด ที่พระนางจะต้องประสบ ในฐานะเป็นพระมารดาของพระผู้ไถ่แล้วท่านเล่าเต็มใจนมัสการพระเจ้าในฐานะเป็นผู้ก่อให้เกิดการโต้แย้งหรือไม่? คุณค่าของพระองค์ “สิ่งที่ต้องทำ และสิ่งที่ต้องไม่ทำ” มักไม่เป็นสิ่งเดียวกันกับที่เพื่อนและบุคคลใกล้ชิดของท่านเห็นด้วย จงรู้จักยืนยันในสิ่งที่ท่านเชื่อ

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกา

เมื่อครบกำหนดเวลาที่มารดาและบุตรจะต้องทำพิธีชำระมลทินตามธรรมเนียมปฏิบัติของ โมเสส โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์นำพระกุมารไปที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อถวายแด่พระเจ้า มีเขียนไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า จะต้องถวายบุตรชายคนแรกแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และถวายเครื่องบูชาคือนกเขาหนึ่งคู่หรือนกพิราบสองตัวตามที่กำหนดไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า เวลานั้น ที่กรุงเยรูซาเล็ม ชายผู้หนึ่งชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและยำเกรงพระเจ้า เขารอคอยความรอดพ้นของอิสราเอล พระจิตเจ้าสถิตกับเขา และทรงเปิดเผยให้เขาเห็นว่า เขาจะไม่ตายก่อนที่จะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระจิตเจ้าทรงนำสิเมโอนเข้าไปในพระวิหาร ขณะที่โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์นำพระกุมารเข้ามาปฏิบัติตามที่ธรรมเนียมปฏิบัติกำหนดไว้ สิเมโอนรับพระกุมารมาอุ้มไว้ และกล่าวถวายพระพรแด่พระเจ้าว่า

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าบัดนี้ พระองค์ทรงปล่อยผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์ เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้ช่วยให้รอดพ้นผู้ที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับนานาชาติเป็นแสงสว่างเปิดเผยให้คนต่างชาติรู้จักพระองค์และเป็นสิริรุ่งโรจน์สำหรับอิสราเอลประชากรของพระองค์

โยเซฟประหลาดใจในถ้อยคำที่กล่าวถึงพระกุมาร พระนางมารีย์ก็ทรงรู้สึกเช่นเดียวกัน สิเมโอนอวยพรท่านทั้งสองและกล่าวแก่พระนางมารีย์ พระมารดาว่า “พระเจ้าทรงกำหนดให้กุมารนี้เป็นเหตุให้คนจำนวนมากในอิสราเอลต้องล้มลง หรือลุกขึ้น และเป็นเครื่องหมายแห่งการต่อต้านเพื่อความในใจของคนจำนวนมากจะถูกเปิดเผย” ส่วนท่าน ดาบจะแทงทะลุจิตใจของท่าน

ประกาศกหญิงคนหนึ่งชื่ออานนา เป็นบุตรหญิงของฟานูเอลจากเผ่าอาเซอร์ นางชรามากแล้ว แต่งงานตั้งแต่ยังสาว อยู่กับสามีเจ็ดปี หลังจากนั้นก็เป็นม่าย เวลานี้อายุแปดสิบสี่ปี ไม่ได้ออกจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืนโดยจำศีลอดอาหารและอธิษฐานภาวนา นางเข้ามาในเวลานั้นพอดี ขอบพระคุณพระเจ้าและกล่าวถึงพระกุมารให้ทุกคนที่กำลังรอคอยการไถ่กู้กรุงเยรูซาเล็มฟัง

เมื่อโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ปฏิบัติตามที่ธรรมเนียมปฏิบัติขององค์พระผู้เป็นเจ้ากำหนดไว้สำเร็จทุกประการแล้ว ก็กลับไปทีนาซาเร็ธ เมืองของตนในแคว้นกาลิลี พระกุมารทรงเจริญวัย แข็งแรงขึ้น ทรงพระปรีชาญาณอย่างสมบูรณ์ และพระหรรษทานของพระเจ้าสถิตกับพระองค์

สมโภชพระคริสต์แสดงองค์

หัวข้อ: การเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูเจ้า ทั้งสำหรับชาวยิวและคนต่างศาสนา

มีหลายครั้งที่บางคนต้องเดินทาง และจ่ายค่าอาหารโต๊ะละหมื่นหรือแสน เพื่อร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ที่มีนักการเมืองคนสำคัญมาปรากฏตัวในวันนี้ เพื่อร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ที่มีนักการเมืองคนสำคัญมาปรากฏตัวในวันนี้ เราลองการปรากฏองค์ของพระเยซูเจ้าในฉากประวัติศาสตร์ของมนุษย์ สำหรับชาวกรีก คำว่า “epiphany” หมายถึงการปรากฏองค์หรือการแสดงองค์ของเทพเจ้าในท่ามกลางมนุษย์ ปีศาจฝ่ายกรีกของพระศาสนจักรใช้คำนี้หมายถึงการรับเอากายของพระบุตรของพระเจ้า

ในพระศาสนจักรตะวันตก การฉลองนี้แบ่งเป็นหนึ่งในสามของธรรมเนียมการบังเกิดมาของพระเยซูเจ้าออกมาให้เห็น นั่นคือ การแสดง (epiphany) อำนาจการปกครองของกษัตริย์ผู้ประสูติใหม่ในสากลพิภพอย่างที่เราเห็นในเรื่องราวของการแสดงพระองค์ของพระเยซูเจ้า แก่พวกโหราจารย์(นักปราชญ์จากทางตะวันออก) นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ใช้สัญลักษณ์ของแสงสว่างอย่างเต็มที่ “ในวันนี้ พระคริสต์เจ้าทรงสำแดงองค์แก่โลก เป็นความสว่างโชติช่วงส่องความมืด ที่นอังก็ดติดตามพระองค์ไปด้วยความหวังของพระองค์โปรดให้พี่น้องเป็นแสงสว่างส่องทางแก่พี่น้องคนอื่นด้วยเทอญ”(บทอวยพรอย่างสง่า)

บทอ่านที่ 1 อสย 60:1-6

เมื่อกลับจากถิ่นเนรเทศที่บาบิโลนแล้ว ชาวยิวได้จาริกแสวงบุญไปยังนครเยรูซาเล็ม ผู้ประพันธ์นี้กวาดภาพชนชาติต่างๆ กำลังเข้ามาร่วมในการจาริกแบบเดียวกันนี้ไปสู่แสงสว่าง พระเจ้าผู้สำแดงพระองค์ในพระเยซูคริสตเจ้า คือ แสงสว่างที่ส่องในความมืดแห่งสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์การตอบสนองของคนต่างศาสนา (ที่ไม่ใช่ชาวยิว) ต่อการเผยพระองค์ของพระเจ้าในพระคริสต์เจ้าได้ถูกแทนด้วยสัญลักษณ์ของพวกโหราจารย์

บทเพลงสดุดีต้อนรับพระวาทา บรรยายถึงความบรมสุขภายใต้การปกครองของพระเจ้า หากเรายอมรับการปกครองนั้นอย่างสมบูรณ์จงภาวนาเพื่อทุกคนจะได้เห็นแสงสว่าง

บทอ่านจากหนังสือประกาศกอิสยาห์

เยรูซาเล็มเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด จงฉายแสงเจิดจ้าเพราะความสว่างของเจ้ามาแล้วพระสิริรุ่งโรจน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทอแสงเหนือเจ้าดูซิ ความมืดปกคลุมแผ่นดินและความมืดที่ปกคลุมประชาชาติทั้งหลายต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอแสงเหนือเจ้าทุกคนจะเห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์เหนือเจ้า

นานาชาติจะเดินมาหาความสว่างของเจ้าบรรดา กษัตริย์จะทรงพระดำเนินมาสู่ความสดใสที่ทอแสงเหนือเจ้าจงเงยหน้าขึ้นมองไปโดยรอบเถิดเขาเหล่านั้นทุกคนมาชุมนุมกันและเดินมาพบเจ้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้ามาจากที่ไกลบุตรหญิงของเจ้าก็ถูกอุ้มมาด้วย

เมื่อเจ้าเห็นดังนั้นก็ปลาบปล้ำใจของเจ้าจะตื่นเต้นและยินดีเพราะความมั่งคั่งของทะเล จะกลับมาหาเจ้าทรัพย์สินสมบัติของนานาชาติจะมายังเจ้าฝูงอูฐจะมาอยู่เต็มถนนของเจ้ารวมทั้ง คาราวานอูฐจากมีเดียและเอฟาห์ทุกคนจะมาจากเซบาน้ำทองคำและกำยานมาด้วยและจะ สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าคนทั้งหลาย

บทอ่านที่ 2 อฟ 3:2-3,5-6

นักบุญเปาโลเห็นว่า พระเจ้าได้แสดงพระองค์ในพระเยซูเจ้าไม่เพียงแต่กับชาวยิวเท่านั้น แต่กับทุกชาติ คนต่างศาสนา (ที่ไม่ใช่ยิว) ได้กลับเป็นทายาทร่วมกับชาวยิวแล้ว เป็นสมาชิกแห่งพระ กายของพระคริสตเจ้าและมีส่วนร่วมในพระสัญญาของพระเจ้า “ขอพระเจ้าผู้ทรงเรียกพี่น้องออก จากความมืด มาสู่ความสว่างอันนำพิสงของพระองค์ จงทรงพระเมตตา ประทานพระพร และ โปรดให้พี่น้องมีใจมั่นคงด้วยความเชื่อความหวังและความรักเทอญ” (บทอวยพรอย่างสง่า)

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวเอเฟซัส

พี่น้อง ท่านคงรู้แล้วถึงพระพรซึ่งพระเจ้าประทานให้ข้าพเจ้าประกอบพันธกิจเพื่อ ประโยชน์ของท่าน ข้าพเจ้ารู้ธรรมล้ำลึกนี้เพราะพระเจ้าทรงเปิดเผยดังที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ก่อนหน้านี โดยสังเขปธรรมล้ำลึกนี้พระองค์มิได้ทรงเปิดเผยให้มนุษย์ในอดีตรู้ แต่บัดนี้พระเจ้าทรงเปิดเผย เฉพาะพระจิตเจ้าให้แก่บรรดาอัครสาวกและประกาศผู้ศักดิ์สิทธิ์รู้ว่า คนต่างชาติเข้ามามีส่วนร่วม ในกองมรดกเดียวกันร่วมเป็นกายเดียวกัน ร่วมรับพระสัญญาเดียวกันในพระคริสตเยซูอาศัยข่าวดี

พระวรสาร มธ 2:1-12

ในความปรารถนาเราร้อนที่จะยื่นหยัดตัวเองขึ้นมา ชาวยิวได้เฝ้ารอคอยพระเมสสิยาห์ ด้วยความแน่นหนา พระเมสสิยาห์หมายถึง “กษัตริย์ที่ได้รับการเจิม” นักต่อสู้เพื่ออิสรภาพ และผู้ ไล่กัวจากการกดขี่ มีกระทั่งโหราจารย์ที่พยากรณ์ถึงพระองค์ บอกเล่าถึงดาวประจำพระองค์ และ เราสามารถเข้าใจได้อย่างดีว่า เฮอร์โด้ผู้เชื่อหลงใหลในเรื่องนี้อาจจะหงุดหงิดใจเพราะคำของ โหราจารย์

แต่แทนที่เราเราจะหันกลับไปค้นหาเบื้องหลังทางวัตถุของเรื่องนี้เราควรถามว่าเมื่อได้รับ การตรัสใจจากพระเจ้า นักบุญมัทธีวต้องการชี้บอกสิ่งใดเมื่อได้เล่าถึงประเพณีเกี่ยวกับดาวประจำ พระองค์ในพระวรสาร เพราะว่ามันคือพระวาจาของพระเจ้าสำหรับเรา นักบุญมัทธีวอ้างพระ คัมภีร์และสอนว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นองค์ประมุขที่จะมาดูแลประชากรของพระเจ้า การปรากฏ องค์ของพระเจ้า(การแสดงพระองค์)ในพระเยซูคริสตเจ้าเป็นของทุกคนทุกคนควรเข้าร่วมกับ มนุษยชาติในการแสวงหาองค์พระผู้เป็นแสงสว่างของโลก

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญมัทธิว

ในรัชสมัยกษัตริย์เฮโรดพระเยซูเจ้าประสูติที่เมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย โหราจารย์บางท่านจากทิศตะวันออกเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม สืบถามว่า “กษัตริย์ชาวยิวที่เพิ่งประสูติอยู่ที่ใด พวกเราได้เห็นดาวประจำพระองค์ขึ้น จึงพร้อมใจกันมาเพื่อนมัสการพระองค์” เมื่อกษัตริย์เฮโรดทรงทราบข่าวนี้ พระองค์ทรงวุ่นวายพระทัย ชาวกรุงเยรูซาเล็มทุกคนต่างก็วุ่นวายใจไปด้วย พระองค์ทรงเรียกประชุมบรรดาหัวหน้าสมณะและธรรมาจารย์ตรัสถามเขาว่า “พระคริสต์จะประสูติที่ใด” เขาจึงทูลตอบว่า “ในเมืองเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย เพราะประกาศกเขียนไว้ว่าเมืองเบธเลเฮม ดินแดนยูดาห์เจ้ามิใช่เล็กที่สุดในบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์เพราะผู้นำคนหนึ่งจะออกมาจากเจ้าจะเป็นผู้เลี้ยงดูอิสราเอล ประชากรของเรา”

ดังนั้น กษัตริย์เฮโรดทรงเรียกบรรดาโหราจารย์มาเฝ้าเป็นการส่วนตัว พระองค์ ทรงซักถามถึงวันเวลาที่ดาวปรากฏ แล้วทรงใช้บรรดาโหราจารย์ไปที่เมืองเบธเลเฮม ทรงกำชับว่า “จงไปสืบถามเรื่องพระกุมารอย่างละเอียด และเมื่อพบพระกุมารแล้ว จงกลับมาบอกให้เรารู้ เราจะได้ไปนมัสการพระองค์ด้วย” เมื่อบรรดาโหราจารย์ได้ฟังพระดำรัสแล้วก็ออกเดินทาง ดาวที่เขาเห็นทางทิศตะวันออกปรากฏอีกครั้งหนึ่งนำทางให้ และมาหยุดนิ่งอยู่เหนือสถานที่ประทับของพระกุมาร เมื่อเห็นดาวอีกครั้งหนึ่งบรรดาโหราจารย์มีความยินดียิ่งนัก เขาเข้าไปในบ้าน พบพระกุมารกับพระนางมารีย์พระมารดา จึงคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ แล้วเปิดหีบสมบัตินำทองคำ กำยาน และมดยอบออกมาถวายพระองค์ แต่พระเจ้าทรงเตือนเขาในความฝันมิให้กลับไปหากษัตริย์เฮโรด เขาจึงกลับไปบ้านเมืองของตนโดยทางอื่น

อาทิตย์ที่ 2 เทศกาลธรรมดาปี B

หัวข้อ: การเรียกและการตอบสนอง

คนที่เป็นผู้ใหญ่ต่างตระหนักดีว่า ชีวิตที่มีความหมายเท่านั้นสามารถให้ความรักที่ยืนยาว แล้วอะไรให้ความหมายแก่ชีวิตของเรา? คำตอบก็คือการงานซึ่งเรารู้สึกว่าได้รับเรียกให้กระทำให้สำเร็จ บทอ่านที่หนึ่งและที่สามในวันนี้พูดถึงการเรียกในชีวิตสู่พระเจ้า แต่ในชีวิตประจำวันไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไปที่จะค้นให้พบว่าจะอะไรคือสิ่งที่ตัวเองได้รับเรียกให้ทำ พระเจ้าทรงทำงานโดยปริยายทางความโน้มเอียงของเรา ความสามารถตามธรรมชาติ เพื่อนบิดามารดา ผู้ให้การศึกษาและองค์กรในพระศาสนจักร เหล่านี้จะนำเราสู่การตัดสินใจถึงสิ่งที่เราต้องทำเพื่อหาเลี้ยงชีพและในการเลือกคู่ชีวิตของเรา

มีการเรียกให้ร่วมชีวิตอยู่กับคนที่เรารักอย่างมีความหมาย อย่างไรก็ตาม มีการเรียกพิเศษอีกแบบหนึ่ง ซึ่งมักเรียกกันว่า “กระแสเรียก” เป็นการเชื่อเชิญให้ติดตามพระคริสตเจ้าในฐานะเป็นนักบวชหรือสงฆ์ คริสตชนซึ่งเลือกชีวิตแบบนี้ ซึ่งเป็นการถือเพศพรหมจรรย์เพื่อเห็นแก่พระอาณาจักรของพระเจ้า เลือกที่จะสร้างความสัมพันธ์โดย “การเปิดออกกับผู้อื่น” ไม่เพียงแต่กับบุคคลคนเดียวแต่กับประชาคมของมนุษย์ทั้งหมด เขาจะรักษาตัวเองให้เป็นอิสระเพื่ออุทิศตนอย่างครบถ้วน เพื่อการก่อตั้งความสัมพันธ์สากลระหว่างมนุษย์ขึ้น และในวิธีนี้ เขาก็กลับเป็นเครื่องหมายที่มีชีวิตที่แสดงว่า อาณาจักรของพระเจ้า (การปกครองของความรัก ความยุติธรรม ความซื่อสัตย์และสันติภาพ) ได้เริ่มต้นขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ของเรา

คนรุ่นหนุ่มสาวควรที่จะเปิดตัวเองออกสู่การเรียกและการทำทนายของพระเจ้า และบิดามารดาเองควรจะทำให้ความร่วมมือด้วยความใจกว้าง ถ้าหากว่าบุตรของตนรู้สึกว่าได้ยินคำเชิญของพระเจ้าให้ดำเนินชีวิตที่มีความหมายโดยการอุทิศตนเองในสังฆภาพด้วยศีลบวชหรือชีวิตนักพรต เราทุกคนควรภาวนาพร้อมกับผู้แต่งเพลงสดุดีว่า “ข้าพเจ้าพร้อมแล้วพระเจ้าข้า ข้าพเจ้ายินดีทำตามน้ำพระทัย” (บทสร้อย)

บทอ่านที่ 11 ซมอ3: 3 – 10 , 19

ซามูเอลเป็นประกาศกผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของชาวฮีบรู เขาได้เจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล ด้วยการเริ่มต้นประเพณีอันงดงาม ผู้เขียนเชื่อมโยงงานและชีวิตของซามูเอลโดยตรงเข้ากับพระกระแสเรียกของพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพ พระวาจาของพระเจ้านั้นปรากฏชัด คือ เราทุกคนจะต้องซื่อสัตย์ต่อเสียงเรียกในชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นในชีวิตการแต่งงานหรือในการถือเพศพรหมจรรย์เพื่อเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า

บทอ่านจากหนังสือซามูเอล ฉบับที่หนึ่ง

ในครั้งนั้น ซามูเอลกำลังนอนอยู่ในสักการสถานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่มีหีบพันธสัญญาของพระเจ้าประดิษฐานอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียก ซามูเอล เขาพูดตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” แล้ววิ่งไปหาเอลีพูดว่า “ท่านเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้แล้ว” แต่เอลีตอบว่า “พ่อไม่ได้เรียกลูก กลับไปนอนเถอะ” ซามูเอลก็กลับไปนอน องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเรียกอีกว่า “ซามูเอล” ซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีพูดว่า “ท่านเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้แล้ว” เอลีตอบว่า “ลูกเอ๋ย พ่อไม่ได้เรียกลูก กลับไปนอนเถอะ” ซามูเอลยังไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเขาเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้ายังไม่ทรงเปิดเผยพระวาจาแก่เขามาก่อน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม เขาก็ลุกขึ้นไปหาเอลีพูดว่า “ท่านเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้แล้ว” เอลีจึงเข้าใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเรียกเด็กนั้น เอลีบอกซามูเอลว่า “กลับไปนอนเถอะ ถ้ามีเสียงเรียกลูกอีกก็จงตอบว่า ‘ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรัสมาเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่’” ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาประทับที่นั่น ตรัสเรียกเช่นครั้งก่อนว่า “ซามูเอล ซามูเอล” ซามูเอลพูดตอบว่า “ตรัสมาเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่”

ซามูเอลเจริญวัยขึ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเขา และทรงทำให้คำพูดทุกคำของซามูเอลเป็นจริง

บทอ่านที่ 2 1คร 6 : 13 – 15, 17-20

ให้สังเกตว่าในภาษาของนักบุญเปาโล คำว่า “ร่างกาย” หมายถึงตัวบุคคลทั้งหมด นักบุญเปาโลให้เหตุผลสองประการในการที่จะต้องดำเนินชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบในทางศีลธรรม ก่อนอื่นหมด ท่านทั้งหลายเป็นสมาชิกของพระคริสตเจ้า หรือในอีกแง่หนึ่ง ท่านเป็นของพระคริสตเจ้าโดยทางความเชื่อและศีลล้างบาป และควรซื้อสัตย์ต่อข้อมูลผู้มัดในศีลล้างบาปนั้น ประการที่สอง ท่านเป็นวิหารของพระจิตเจ้า โดยทางศีลล้างบาป พระจิตของพระเจ้าประทับอยู่ในท่าน พฤติกรรมที่ไร้ศีลธรรมเป็นการเหยียบย่ำทำลายพระวิหารของพระเจ้า นี่เป็นเหตุผลสำคัญสองประการที่จะต้องซื้อสัตย์ต่อกระแสเรียกในฐานะที่เป็นคริสตชนของเรา

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้องร่างกายมิได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณีแต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้มีไว้สำหรับร่างกาย พระเจ้าผู้ทรงให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจะทรงบันดาลให้เรากลับคืนชีพด้วยพระอานุภาพของพระองค์เช่นเดียวกัน ท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของท่านเป็นส่วนประกอบของพระวรกายของพระคริสตเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะเอาส่วนประกอบพระวรกายพระคริสตเจ้านี้ไปร่วมกับร่างกายของหญิงโสเภณีหรือ เป็นไปไม่ได้

แต่ผู้ที่สนิทสัมพันธ์กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิตใจเดียวกันกับพระองค์ จงหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี บาปทั้งหลายนั้นมนุษย์ทำนอกร่างกายแต่ผู้ที่ล่วงประเวณีทำบาปต่อร่างกายของตนเอง ท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของท่านเป็นพระวิหารของพระจิตเจ้าผู้สถิตในท่าน ท่านได้รับพระ

จิตนี้จากพระเจ้า ท่านจึงไม่เป็นเจ้าของของตนเอง พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้ด้วยราคาแพงดังนั้นจึงใช้ร่างกายของท่านถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเถิด

พระวรสาร ยน 1 : 35 - 42

พระวรสารประจำวันนี้พูดถึงกระแสเรียก หรืออีกนัยหนึ่งภารกิจของพระเยซูเจ้าที่จะต้องกระทำในชีวิต นักบุญยอห์นระบุให้เห็นชัดว่าพระองค์ทรงเป็น “ลูกแกะของพระเจ้า” เป็นลูกแกะสำหรับถวายบูชาแด่พระเจ้า ซึ่งในภาษาปัจจุบันหมายถึง “คนที่มีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น” ด้วยการมอบตนเองแด่พระเจ้า เพื่อรับใช้พี่น้องของตน เรายังเรียนรู้เกี่ยวกับกระแสเรียกของสานุศิษย์กลุ่มแรก กระแสเรียกนี้เป็นสิ่งที่จะเติบโตอยู่เสมอ ในตอนต้นอาจจะเป็นเพียงความอยากรู้อยากเห็น ความอยากที่จะถามไถ่ “ท่านกำลังแสวงหาอะไร” “อาจารย์ท่านพักอยู่ที่ไหน” “มาดูแลเอาเองซิ” วันแรกสานุศิษย์อยู่กับพระเยซูเจ้า การตัดสินใจครั้งสุดท้ายที่จะละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระเยซูเจ้านั้นตามมาในภายหลัง

พระวาจาของพระเจ้าสำหรับเรา ขอให้เราถามตนเองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่หยุดนิ่งของการเรียก และการตอบรับ หรือเป็นกระบวนการที่ยังต่อเนื่องเสมอไปหรือ การตอบสนองที่เต็มไปด้วยความใจกว้างยิ่งขึ้นทุกทีควรจะเป็นผลของการแนะนำและการภาวนาที่สม่ำเสมอ

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น

วันรุ่งขึ้น ยอห์นกำลังยืนอยู่ที่นั่นกับศิษย์สองคน เมื่อเห็นพระเยซูเจ้าเสด็จผ่านไป จึงพูดว่า “นี่คือลูกแกะของพระเจ้า” เมื่อศิษย์ทั้งสองคนได้ยินยอห์นพูดดังนี้จึงติดตามพระเยซูเจ้าไป พระเยซูเจ้าทรงหันพระพักตร์มาทอดพระเนตรเห็นเขากำลังติดตามพระองค์ จึงตรัสถามว่า “ท่านต้องการสิ่งใด” เขาทูลตอบว่า “รับบี” แปลว่า พระอาจารย์ “พระองค์ทรงพำนักอยู่ที่ไหน” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “มาดูแลซิ” เขาจึงไปดู เห็นที่ประทับของพระองค์ และพักอยู่กับพระองค์ในวันนั้น ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณบ่ายสี่โมง

อันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรเป็นคนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินคำพูดของยอห์น และตามพระเยซูเจ้าไป อันดรูว์พบซีโมนพี่ชายเป็นคนแรกจึงพูดว่า “เราพบพระเมสสิยาห์แล้ว” พระเมสสิยาห์ หรือพระคริสตเจ้า แปลว่า ผู้รับเจิม เขาพาพี่ชายไปเฝ้าพระเยซูเจ้า พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นเขา จึงตรัสว่า “ท่านคือซีโมน บุตรของยอห์น ท่านจะมีชื่อว่า เคฟาส” แปลว่า “เปโตร” หรือ “ศิลา”

อาทิตย์ที่ 3 เทศกาลธรรมดา ปี B

หัวข้อ: กระแสเรียก ความล้มเหลว และความเป็นทุกข์เสียใจ

เมื่อพูดถึงกระแสเรียกหรือภารกิจของเราในชีวิต เราอาจจะต้องผ่านช่วงเวลาของความล้มเหลว เมื่อเรารู้สึกว่าตนเองขึ้นไม่ถึงข้อผูกมัดที่เราได้กระทำไว้ก่อนหน้านี้ ความล้มเหลวเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ปฏิบัติการแรกของเราที่จะทำอะไรบางอย่างนั้น ไม่ควรจะเป็นการไปหานักกฎหมาย ในฐานะเป็นบุคคลที่มีวุฒิภาวะ เราควรพยายามที่จะปรึกษาอย่างตรงไปตรงมา แสวงหาคำแนะนำและภาวนาต่อพระเจ้า บทอ่านแรกประจำวันนี้มาจากหนังสือประกาศกโยนาห์ เนื่องจากหนังสือเล่มนี้ดังมา และมีเพียงสี่บทเท่านั้น ในวันนี้ควรหาเวลาอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบ

เรื่องราวนี้เขียนขึ้นเพื่อต่อต้านกับชาตินิยมที่ใจแคบของลัทธิยิวหลังจากที่พ้นจากการถูกเนรเทศที่บาบิโลน ความรอดพ้นมิได้มีไว้สำหรับชาวยิวเท่านั้น แต่สำหรับมนุษย์ทุกคน ผู้เขียนได้พูดถึงกระแสเรียกสองประการ แรกทีเดียวท่านได้บอกเราเกี่ยวกับกระแสเรียกของโยนาห์ให้ไปเทศน์สอนการเป็นทุกข์ถึงบาปแก่ชาวเมืองซึ่งเป็นคนต่างศาสนานเมืองนินะเวห์ และประกาศกได้แสดงถึงความล้มเหลวที่จะตอบรับพระเจ้า เรื่องนี้เป็นการบอกเล่าอยู่ในตัวแล้ว ประการที่สอง ผู้เขียนบรรยายถึงพระกระแสเรียกสู่การเป็นทุกข์ถึงบาปที่ประทานมาแก่ชาวเมืองนินะเวห์ที่เป็นคนบาป ซึ่งชาวเมืองนี้ได้ตอบสนองและกระทำการใช้โทษบาป

สารของเรื่องนี้ หรือพระวาจาของพระเจ้าสำหรับเราคือ กระแสเรียกในชีวิตของเรา อาจจะเป็นการทำหายและอนาคตอาจจะไม่ชัดเจนเท่าใดนัก แต่เราจะต้องตอบสนองต่อพระเจ้าในความเชื่อ และเป็นทุกข์ถึงบาปเมื่อเราทำผิดไป

บทอ่านที่ 1 ยนา 3: 1 – 5 , 10

พระคัมภีร์ตอนนี้พูดถึงกระแสเรียกจากพระเจ้าและคำตอบรับของมนุษย์ที่จะเป็นบุคคลแบบที่พระเจ้าผู้สร้างต้องการให้เป็น เป็นการเรียกให้เป็นทุกข์ถึงบาป คำตอบของพวกเขา “พวกเขาประกาศให้อดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ” (อันเป็นเครื่องหมายการใช้โทษบาปของชาวตะวันออก) บทอ่านบทนี้เป็นบทนำสำหรับพระกระแสเรียกของพระเยซูเจ้าให้เป็นทุกข์ถึงบาป ในพระวรสารประจำวันนี้ “ปฏิรูปชีวิตของท่านเสีย” นี่เป็นการเรียกร้องที่ตรัสแก่คริสตชนในทุกยุคทุกสมัย เราควรภาวนาว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอทรงสอนข้าพเจ้าให้รู้จักน้ำพระทัยของพระองค์” (บทสร้อย)

บทอ่านจากหนังสือประกาศกโยนาห์

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโยนาห์อีกครั้งหนึ่งว่า

“จงลุกขึ้นไปยังกรุงนินะเวห์นครใหญ่ และประกาศเรื่องที่เราจะบอกท่านแก่เมืองนั้น” โยนาห์ก็ลุกขึ้นไปยังกรุงนินะเวห์ตามพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า กรุงนินะเวห์เป็นนครใหญ่มาก ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน โยนาห์เริ่มเดินเข้าไปในเมืองเป็นระยะทางเดินหนึ่งวัน ร้องประกาศว่า “อีกสี่สิบวันกรุงนินะเวห์จะถูกทำลาย” ชาวกรุงนินะเวห์เชื่อฟังพระเจ้า และประกาศให้อุดอาหาร สวมผ้ากระสอบทุกคน ตั้งแต่คนยิ่งใหญ่ที่สุดจนถึงคนต่ำต้อยที่สุด

พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นความพยายามของเขา ที่จะกลับใจไม่ประพฤตชั่วอีกต่อไป พระเจ้าทรงพระเมตตาไม่ลงโทษตามที่ตรัสไว้ว่าจะทรงลงโทษเขา

บทอ่านที่ 2 1คร7 : 29 – 31

ก่อนอื่นเราควรสังเกตว่า คำแถลงของนักบุญเปาโลในวันนี้สืบเนื่องมาจากความคิดเห็นที่ผิดว่า การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสตเจ้าจะเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของท่าน แล้วยังจะมีความหมายอะไรอีกหรือที่จะใส่ใจกับคำยืนยันนี้ ในเมื่อนักบุญเปาโลคาดหวังผิดไป คำตอบคือ ยังมีความหมาย เพราะยังเป็นความจริงว่า “โลกที่เรารู้จักนี้ กำลังจะผ่านพ้นไป” เราควรฟังคำแนะนำของนักบุญเปาโลที่ใช้ได้ตลอดกาลว่า คุณค่าของมนุษย์ก็ดี ทรัพย์สมบัติและแม้กระทั่งการสมรสก็ดี ย่อมขึ้นอยู่กับคุณค่าของสิ่งที่จะมาภายหลัง “พวกเขาไม่แต่งงาน ไม่ว่าชายหรือหญิง” (มธ 22:30) คนที่แต่งงานก็ต้องยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของโลกนี้ แต่ควรระวังที่จะไม่เอาหัวใจไปผูกพันอยู่กับโลก กระแสเรียกของพวกเขาเกี่ยวข้องกับชีวิตนี้และชีวิตหน้า

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า เวลานั้นสั้นนักตั้งแต่นี้ไปผู้ที่มีภรรยาจงเป็นเสมือนผู้ที่ไม่มียภรรยา ผู้ที่ร้องไห้จงเป็นเสมือนผู้ที่ไม่ร้องไห้ ผู้ที่มีความสุขจงเป็นเสมือนผู้ที่ไม่มีความสุข ผู้ที่ซื้อจงเป็นเสมือนผู้ที่ไม่ซื้อสิ่งใดเป็นกรรมสิทธิ์ และผู้ใช้ของของโลกนี้จงเป็นเสมือนผู้ที่ไม่ได้ใช้ เพราะโลกดั่งที่เป็นอยู่กำลังจะผ่านไป

พระวรสาร มก 1 : 14 - 20

เช่นเดียวกับผู้เขียนหนังสือโยนาห์ นักบุญมาระโกพูดถึงกระแสเรียกสองประการเช่นกัน ท่านได้พูดถึงการเรียกให้เป็นทุกข์ถึงบาปกับเราทุกคนก่อนว่า “จงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวดีเถิด” การกลับใจ การเบือนหนีไปเสียจากความชั่วในทุกรูปแบบของมัน และหันกลับเข้าหาความรักต่อพระเจ้าซึ่งสมบูรณ์ยิ่งขึ้นทุกทีนั้น เป็นงานที่จะต้องกระทำไปตลอดชีวิต ซึ่งเรียกร้องให้มี ความหมั่นเพียร ประการที่สอง นักบุญมาระโกเล่าเรื่องการเรียกสานุศิษย์ สัปดาห์ที่แล้วเราได้พูดถึง “การเรียก-กระแสเรียก” โดยเฉพาะเกี่ยวกับการอุทิศตนเองทั้งหมดแด่พระคริสตเจ้า รวมทั้งชีวิตทางเพศของเราด้วยว่าเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง สานุศิษย์เพิ่งผ่านวันนั้นกับพระเยซูเจ้า ในบทอ่านประจำวันนี้ เราเห็นถึงการตัดสินใจขั้นเด็ดขาด “เขาทั้งสองก็ละแห (และบิดา...) ไว้ และตามพระองค์ไป

การเรียกครั้งแรกนั้นทรงเรียกคนทุกคน ส่วนการเรียกครั้งที่สองประทานให้แก่เขาเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกสู่ชีวิตการรับใช้ซึ่งสภาพหรือชีวิตนักบวช เรียกร้องให้มีความใจกว้างที่จะตอบสนอง ให้เราภาวนาเพื่อว่าความใจกว้างนั้นจะยังพบได้ในบรรดาประชากรของพระเจ้า

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

หลังจากที่ยอห์นถูกจองจำ พระเยซูเจ้าเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศเทศนาข่าวดีของพระเจ้า ตรัสว่า “เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้วและพระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว จงกลับใจ และเชื่อข่าวดีเถิด”

ขณะที่ทรงพระดำเนินไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์ทอดพระเนตรเห็นซีโมนกับอันดรูว์น้องชายกำลังทอดแห เขาเป็นชาวประมง พระเยซูเจ้าตรัสสั่งว่า “จงตามเรามาเถิด เราจะทำให้ท่านเป็นชาวประมงหามนุษย์” ซีโมนกับอันดรูว์ก็ทิ้งแหไว้ แล้วตามพระองค์ไปทันที

เมื่อทรงพระดำเนินไปอีกเล็กน้อย พระองค์ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นน้องชายกำลังซ่อมแหอยู่ในเรือ พระองค์ทรงเรียกเขา ทั้งสองคนก็ละทิ้งเศเบดีบิดาของตนไว้ในเรือกับลูกจ้าง แล้วตามพระองค์ไปทันที

อาทิตย์ที่ 4 เทศกาลธรรมดา ปี B

หัวข้อ: พระองค์ตรัสด้วยอำนาจ

การพบใครสักคนเป็นครั้งแรก หรือการได้ฟังเขาพูดในที่สาธารณะอาจจะก่อให้เกิดปฏิกิริยาได้หลายประการ เราอาจจะพูดทำนองว่า “เขาไม่เป็นที่ประทับใจฉันมากนัก” นั่นคือ ในฐานะที่เป็นบุคคลหนึ่ง เขาไม่ได้มีอะไรที่จะเสนอให้มากเท่าใด หรือปฏิกิริยาของเรา อาจจะเป็นแบบที่ว่า “ฉันรู้สึกประทับใจมาก” นั่นคือ เราเห็นบุคคลหนึ่งซึ่งยืนหยัดเพื่อบางสิ่งบางอย่าง เป็น “บุคคลที่มีความหมายอย่างสำคัญ” จริงๆ ความประทับใจครั้งแรกนี้ แม้ว่า บางครั้งจะเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว แต่บ่อยครั้งก็มีความสำคัญยิ่งสำหรับความคิดเห็นต่อมาเกี่ยวกับบุคคลหนึ่ง และเฉพะะเมื่อมีเหตุผลจริงๆ เท่านั้นที่เราจะทบทวนความคิดเห็นอีก

พระเยซูเจ้าคงได้สร้างความประทับใจกับผู้คนเป็นจำนวนมากว่าทรงเป็น “บุคคลที่มีความหมาย” พระองค์ทรงสร้างความประทับใจได้มากจนกระทั่งทำให้ประชาชนพร้อมที่จะเห็นด้วยกับพระองค์ ที่จะละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ไป ไม่เพียงแต่ในช่วงสมัยของพระองค์และในประเทศของพระองค์เท่านั้น แต่ทั่วทั้งโลกและเป็นเวลาถึง 2000 ปีมาแล้ว แล้วอะไรคืออำนาจดึงดูดนี้ที่ประชาชนรู้สึกได้ในช่วงชีวิตของพระองค์ และยังคงรู้สึกอยู่เมื่อพวกเขาอ่านประสบการณ์ด้านความเชื่อของผู้ติดตามพระองค์รุ่นแรกในพระคัมภีร์ พระวรสารวันนี้บรรยายถึงปฏิกิริยาแรกนั้น และควรที่จะเป็นอาหารสำหรับหล่อเลี้ยงความคิดของเราได้เป็นอย่างดี

บทอ่านที่ 1 ฉธบ 18: 15 – 20

ขณะรำพึงถึงประกาศกโมเสสผู้ยิ่งใหญ่ ผู้เขียนหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติรับรองผู้อ่านของเขาว่าหน้าที่ประกาศกเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องในอิสราเอล “เรา (พระเจ้า) จะแต่งตั้งประกาศกเช่นเดียวกับเจ้า (โมเสส) และเราจะใส่คำของเราในปากของเขา” พระเจ้าจะทรงนำประชากรของพระองค์เสมอโดยทาง “กระบอกเสียง” ของพระองค์ คือประกาศก

ต่อมา บทความตอนนี้ถือเป็นการสอนว่า พระเจ้าจะทรงส่งประกาศกคนสุดท้ายมา นี่เป็นลักษณะที่พระเยซูเจ้าทรงเห็นพระองค์เอง และอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น เป็นภาพที่พระศาสนจักรในยุคเริ่มแรกได้เข้าใจพระองค์ เช่นเดียวกับโมเสสที่ได้พูดอย่างมีอำนาจ พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำแบบเดียวกัน “ถ้าวันนี้ท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ ท่านจงอย่าทำใจแข็งเลย”

บทอ่านจากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ

ในครั้งนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านจะทรงบันดาลให้ประกาศกเหมือนข้าพเจ้าเกิดขึ้นสำหรับท่าน จากบรรดาพี่น้องของท่าน ท่านจะต้องเชื่อฟังเขา เมื่อท่านมาชุมนุมกันที่ภูเขาไฮเรบ ท่านวอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านว่า “ขออย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าอีก หรือเห็นไฟกองใหญ่นี้อีกต่อไป เกรงว่าข้าพเจ้าจะต้องตาย” องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ที่เขาขอร้องมาก็ถูกต้อง เราจะบันดาลให้ประกาศกคนหนึ่งเหมือนท่านเกิดขึ้นจากบรรดาพี่น้องของเขาเราจะใส่ถ้อยคำของเราไว้ในปากของเขา และเขาจะพูดทุกอย่างที่เราสั่ง ใครที่ไม่ยอมฟังถ้อยคำของเราที่ประกาศกจะพูดในนามของเรา เราจะลงโทษเขา แต่ถ้าประกาศกคนใดบังอาจพูดในนามของเราโดยที่เราไม่ได้สั่ง หรือพูดในนามของเทพเจ้าอื่น ประกาศกผู้นั้นจะถูกประหารชีวิต”

บทอ่านที่ 2 1คร 7 : 32 – 35

ให้สังเกตว่า นักบุญเปาโลไม่ได้ตำหนิตีเตียนการแต่งงานหรือเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องต่ำ แต่ท่านแนะนำให้ถือพรหมจรรย์เป็นวิถีชีวิตสำหรับผู้ที่ได้รับเรียกมาให้ถือตั้งนั้น และให้เหตุผลเพียงประการเดียวสำหรับการกระทำเช่นนี้ (คืออิสรภาพที่จะให้ความเอาใจใส่ต่อสิ่งที่เกี่ยวกับพระเจ้า) ยังมีเหตุผลอื่นมากกว่านั้น ท่านควรอ่านตอนนี้ในบริบทของบทที่ 7 ทั้งหมด และจำไว้ว่าเบื้องหลังที่นักบุญเปาโลให้เหตุผลนั้นคือแบบแผนการแต่งงาน ในระบบที่อัยกาเป็นผู้ถืออำนาจตามยุคและวัฒนธรรมของท่าน ซึ่งในลักษณะนั้น ย่อมไม่เป็นส่วนหนึ่งแห่งการเผยแสดงของพระเจ้า

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้อง ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านปราศจากความกังวล ผู้ที่มีได้แต่งงานย่อมสละวนในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า หากวิธีทำให้พระองค์พอพระทัย ผู้ที่แต่งงานแล้วก็ย่อมสละวนกับการงานของโลก หากวิธีทำให้ภรรยาพอใจ เป็นความกังวลหลายด้านหญิงที่ไม่แต่งงานและสาวพรหมจารีนั้น ย่อมสละวนในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ส่วนหญิงที่แต่งงานแล้วย่อมสละวนอยู่กับการงานของโลก หากวิธีทำให้สามีพอใจ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อประโยชน์ของท่านเอง มิใช่เพื่อจำกัดสิทธิของท่าน แต่เพื่อให้ท่านดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง อุทิศตนแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้โดยปราศจากความกังวล

พระวรสาร มก 1 : 21 - 28

“ประชาชนต่างรู้สึกพิศวงงงงวยยังกับถูกสะกดโดยคำสอนของพระองค์ เป็นคำสอนใหม่ที่สอนด้วยอำนาจ” ประกาศก รวมทั้งโมเสสผู้ยิ่งใหญ่ก็จะกล่าวว่า “พระเจ้าตรัสไว้ดังนี้” แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เรากล่าวแก่ท่านว่า...” การขับปีศาจที่ตามมาหลังการสอนของพระองค์ในเรื่องเล่าของนักบุญมาระโกเป็นการเน้นถึงอำนาจนี้ ที่ได้ที่พระวาจาของพระเจ้าผ่านเข้ามาในประวัติศาสตร์มนุษย์ เพื่อประกาศการมาถึงของอาณาจักรของความยุติธรรม ความรักและสันติภาพ ที่นั่นความชั่วร้ายจะต้องสลายไป

พึงสนใจฟังพระเยซูเจ้าและคำสอนที่ทรงสอนด้วยอำนาจของพระองค์เสมอๆ และด้วยความเชื่ออย่างที่เรามีในพระคัมภีร์ “ด้วยความซาบซึ้งจริงใจ” ในพระวาจาของพระองค์ ท่านจะสามารถรักษาความสมดุลไว้ได้ในสังคมซึ่ง “ปรีชาญาณ” แบบอื่นๆ มีชายอยู่เต็มท้องตลาด

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

พระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับบรรดาศิษย์ เมื่อถึงวันสัปดาห์โต พระองค์เสด็จเข้าไปในศาลาธรรม และทรงเริ่มสั่งสอน คำสั่งสอนของพระองค์ทำให้ผู้ฟังรู้สึกประทับใจอย่างมาก เพราะทรงสอนเขาอย่างทรงอำนาจไม่เหมือนกับบรรดาธรรมาจารย์

ขณะนั้น ในศาลาธรรมชายคนหนึ่งซึ่งปีศาจสิงอยู่ร้องตะโกนว่า “ท่านมาอยู่กับเราทำไม เยชู ชาวนาซาเร็ธ ท่านมาทำลายเราใช่ไหม เราเห็นว่าท่านเป็นใคร ท่านคือองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” พระเยซูเจ้าทรงดูปีศาจและตรัสสั่งว่า “จงเงียบ ออกไปจากผู้นี้” เมื่อปีศาจทำให้ชายผู้นั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกไปจากเขา ทุกคนต่างประหลาดใจ จึงถามกันว่า “นี่มันเรื่องอะไร เป็นคำสั่งสอนแบบใหม่ที่มีอำนาจ เขาสั่งแม้กระทั่งปีศาจและมันก็เชื่อฟัง” แล้วกิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทุกแห่งตลอดทั่วแคว้นกาลิลีทันที

อาทิตย์ที่ 5 เทศกาลธรรมดาปี B

หัวข้อ: พระองค์ทรงรักษาผู้ที่ดวงใจแตกสลาย

โรงพยาบาลและคลินิกผู้ป่วยโรคประสาท เป็นเหมือนกับที่พักพิงที่ให้ความหวังสำหรับมนุษยชาติที่กำลังทุกข์ทรมาน แต่ก็ยังเป็นเครื่องหมายบอกว่าความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานเป็นส่วนหนึ่งของสภาพมนุษย์ เราจะยกย่องอัจฉริยภาพบุคคลซึ่งสามารถทำให้มนุษยชาติอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งแพทย์และโรงพยาบาล ซึ่งจะเป็นเรื่องวิเศษยิ่งนัก แต่จะไม่มีวันเป็นจริง ความเจ็บปวดและความทุกข์ ทั้งกายและจิตใจ และที่สุดความตาย ยังคงอยู่กับเราตลอดไป ดังนั้น เราจะจัดการกับมิตินี้ของการเป็นอยู่ของชีวิตมนุษย์ได้อย่างไร

พระคัมภีร์ยกปัญหาเรื่องความเจ็บปวดและความทุกข์ค่อนข้างบ่อยแต่ไม่ได้ให้คำตอบสุดท้าย แต่ภายใต้การนำของพระเจ้า ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้เข้าถึงการหยั่งรู้อ่างประการที่นำความบรรเทาใจมาให้ เราคริสตชนสามารถเผชิญกับความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นกับเราได้ พระคัมภีร์ควรจะเป็นเพื่อนที่เคียงข้างผู้กำลังทนทุกข์ทุกคน องค์กรก็เคียนเองวางพระคัมภีร์ไว้ตามห้องในโรงแรม เราจึงควรวางพระคัมภีร์ไว้ตามห้องของโรงพยาบาล และให้ผู้ป่วยสามารถอ่านได้เมื่อมีสุขภาพดีพอ

บทอ่านที่โยบ 7 : 1 -4, 6-7

อาศัยนิทานพื้นบ้านปราชญ์ชาวฮิวส์หนึ่งพยายามจะยกปัญหาเกี่ยวกับความล้าลึกของความทุกข์ ถ้าเป็นไปได้ ในวันนี้ ให้เราหาเวลาอ่านอารัมภบทของหนังสือโยบเล่มนี้(นั่นคือ โยบ 1:1-22 และ 2:1-13)และบทสรุป(โยบ 42:7-17) ซึ่งเป็นนิทานพื้นบ้านดั้งเดิม ส่วนกลางที่เพิ่มเข้ามา นั้นผู้เขียนแต่งบทสนทนาเป็นภาษากรีกเกี่ยวกับปัญหาความทุกข์ แต่ไม่บอกวิธีแก้หรือคำตอบที่ชัดเจน ตอนที่ใช้ในบทอ่านของวันนี้เป็นการมองสถานการณ์มนุษย์ในแง่ร้าย ให้สังเกตว่าผู้แต่งหนังสือโยบไม่ได้มีความคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับชีวิตหน้า ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการเผยแสดงที่สมบูรณ์ที่พระคริสตเจ้าเป็นผู้นำมาให้

เราจึงควรเชื่อมโยงพระวาจาเกี่ยวกับภารกิจการรักษาผู้ป่วยของพระเยซูเจ้าในพระวรสาร และกับบทสร้อยที่ว่า “จงสรรเสริญพระเจ้า ผู้ทรงรักษาซุบซิบผู้ที่ซอกซำระกำใจ”

บทอ่านจากหนังสือโยบ

โยบเริ่มพูดว่า “ชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินเป็นการถูกเกณฑ์ทหารชีวิตของเขาเป็นเหมือนชีวิตของลูกจ้างทาโสโยหาเวลาเย็นลูกจ้างรอคอยค่าจ้างฉับไฉนแต่ละเดือนในชีวิตของข้าพเจ้าก็ผ่านไปโดยไร้ความหมาย แต่ละคืนก็มีแต่ความทุกข์ฉับฉับนั้นเมื่อนอนลง ข้าพเจ้าก็พูดว่า “ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นเมื่อไร” แต่กลางคืนก็ยาว และข้าพเจ้าก็พลิกตัวไปมาจนรุ่งเช้า

วันของข้าพเจ้าวิ่งเร็วกว่ากระสวยของช่างทอและจบลงโดยไร้ความหวัง” “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงระลึกว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นเหมือนลมวูบเดียวตาของข้าพเจ้าจะไม่เห็นอะไรอีกเลย”

บทอ่านที่ 2 1 คร 9 : 16-19, 22 - 23

นักบุญเปาโลถือว่าสิ่งที่ท่านได้รับเรียกให้กระทำในชีวิตหรืออีกนัยหนึ่งสิ่งที่เป็นหน้าที่ของท่านคือ การเทศน์ประกาศพระวรสาร และท่านไม่ได้ขอรางวัลค่าตอบแทนใดๆแม้ว่าท่านมีสิทธิ์จะกระทำดั่งนั้น พระเยซูเจ้าได้ตรัสบอกสานุศิษย์ของพระองค์ก่อนหน้านั้นว่า “คนงานมีสิทธิ์ในค่าจ้างของตน” (ลก 10:7) นักบุญเปาโลไม่ต้องการใช้อำนาจทั้งหมดซึ่งพระวรสารให้ ท่านหาเลี้ยงชีพด้วยการเย็บกระโجم นี่เป็นเพียงโฉมหน้าหนึ่งที่ท่านเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้อง แต่ในการประกาศข่าวดีข้าพเจ้าไม่รู้สึกภูมิใจแม้แต่น้อย เพราะข้าพเจ้าจำเป็นต้องประกาศอยู่แล้ว หากข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวดี ข้าพเจ้าย่อมได้รับความวิบัติ เพราะถ้าข้าพเจ้าสมัครใจทำเอง ข้าพเจ้าก็จะได้รับค่าจ้าง แต่ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้สมัครใจทำก็หมายความว่า ข้าพเจ้าเพียงแต่ทำงานที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น ข้าพเจ้าจะได้รางวัลใดเล่า รางวัลสำหรับข้าพเจ้าก็คือความภูมิใจที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวดีโดยไม่ใช้สิทธิ์ต่างๆ จากการประกาศข่าวดีนั้นแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นอิสระ ข้าพเจ้าก็ยอมเป็นทาสรับใช้ทุกคน เพื่อเอาชนะใจผู้อื่นให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ข้าพเจ้าทำตนเป็นผู้อ่อนแอเพื่อชนะใจผู้อ่อนแอ ข้าพเจ้าเป็นทุกอย่างสำหรับทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ใช้ทุกวิถีทางช่วยบางคนให้รอดพ้น ข้าพเจ้าทำทุกอย่างเพราะเห็นแก่ข่าวดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนรับพระพรจากข่าวดีนี้ร่วมกับเขาเหล่านั้นด้วย

พระวรสาร มก 1 : 29-39

เมื่ออ่านตอนที่เกี่ยวกับการรักษาผู้ป่วยของพระเยซูเจ้า เราควรจดจำไว้ว่า ชาวฮีบรูแต่โบราณมิได้มองความสัมพันธ์ของศาสตร์ระหว่างการทำบำบัดรักษาและการหายจากโรคอย่างที่เราเห็น ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับการรักษาเป็นเรื่องของเวทมนตร์ ความเจ็บป่วยก็เชื่อว่าเกิดขึ้นด้วยจิตชั่ว ดังนั้น ผู้ป่วยจึงถูกนำไปหาพระสงฆ์หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วย การรักษาเป็นเหมือนกับการไล่ปีศาจ ดังนั้น ภารกิจการรักษาจึงเป็นเครื่องหมายหนึ่งของยุคพระผู้กอบกู้ คือเป็นกาลเวลาของความรอดพ้นจากอำนาจของซาตานและเวลาของการปกครองของพระเจ้าในโลกของการประกาศข่าวดีและการรักษาจึงควบคู่กันไป ตามความคิดของนักบุญมาระโก การรักษาเหล่านี้เป็นดั่งเงาของการรักษาขั้นสุดท้ายของดวงใจทุกดวงที่ปวดร้าว โดยอาศัยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน

เมื่อเรารู้สึกท้อแท้และเป็นทุกข์และอาจเริ่มมีความคิดแบบโยบ (บทอ่านที่ 1) เราควรรำพึงการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้าและมองดูว่า ความเจ็บปวดเป็นทางผ่านสู่ชีวิตนิรันดร์กับพระองค์

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

ทันทีที่ออกจากศาลาธรรม พระเยซูเจ้าเสด็จเข้าไปในบ้านของซีโมนและอันดรูว์พร้อมกับ ยากอบและยอห์น มารดาของภรรยาซีโมนกำลังนอนป่วยเป็นไขอยู่ เขาจึงทูลพระองค์ให้ทรงทราบทันที พระองค์เสด็จเข้าไปจับมือนาง พยุงให้ลุกขึ้น นางก็หายไข้ และรับใช้ทุกคน

เย็นวันนั้น เมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว มีคนนำผู้ป่วยและผู้ถูกปีศาจสิงมาเฝ้าพระองค์ คนทั้ง เมืองมารวมกันที่ประตู พระองค์ทรงรักษาหลายคนที่เป็นโรคต่างๆ ใหหาย ทรงขับไล่ปีศาจออกไป แต่ไม่ทรงอนุญาตให้มันพูด เพราะมันรู้จักพระองค์

วันต่อมา พระองค์ทรงลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ เสด็จออกจากบ้านไปยังที่สงัดและทรงอธิษฐานภาวนาที่นั่น ซีโมนและผู้ที่อยู่กับเขาตามหาพระองค์ เมื่อพบแล้ว จึงทูลพระองค์ว่า “ทุกคนกำลังแสวงหาพระองค์” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราไปที่อื่นกันเถิด ไปตามตำบลใกล้เคียง เพื่อจะได้เทศน์สอนที่นั่นด้วย เพราะเรามาด้วยจุดประสงค์นี้” พระองค์จึงเสด็จไปเทศน์สอนตามศาลาธรรมทั่ว แคว้นกาลิลี ทรงขับไล่ปีศาจด้วย

อาทิตย์ที่ 6 เทศกาลธรรมดา ปี B

หัวข้อ: ความไม่บริสุทธิ์ของจิตใจ

สังคมหนึ่งมักขับไล่สมาชิกบางคนออกสังคมของตนด้วยเหตุผลบางประการ ไม่ว่าจะเป็นการทำอาชญากรรม การเป็นโรคร้าย ความไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของหมู่คณะ หรือบางครั้งก็เป็นการแบ่งแยกก็ดกกันอันเนื่องมาจากอคติที่มีต่อกัน สังคมจะกำจัดบุคคลที่สังคมทอดทิ้งเหล่านี้ในคุก แยกพวกเขาให้อยู่ในเขตกักกันหรือมีฉะนั้นนั้นก็เมินเฉยต่อพวกเขาไปเลยในทุกกรณี บุคคลเหล่านี้ไม่มีความสุข พวกเขาารู้สึกว่าตนไม่เป็นที่พึงปรารถนา บ่อยครั้งความรู้สึกนี้ กลับเป็นความขมขื่นและความเกลียดชัง

นับเป็นเวลาหลายทศวรรษมาแล้ว โรคเรื้อนที่ไม่มียารักษาได้จนถึงเมื่อเร็ว ๆ นี้ เป็นเหตุผลหนึ่งเพื่อขับไล่บุคคลออกจากสังคม ส่วนมากในประเทศกำลังพัฒนา ยังมีคนโรคเรื้อนอยู่เป็นจำนวนนับพันที่ถูกถือว่าเป็นผู้ไม่สะอาดเป็นโรคติดต่อและอันตราย ซึ่งจะต้องใช้ชีวิตอยู่ในนิคมของคนโรคเรื้อน บ่อยครั้งต้องจมอยู่ในความทุกข์เวทนาและความสกปรก

บทอ่านที่หนึ่งและที่สามในพระวรสารพูดถึงโรคเรื้อนและความไม่สะอาดแต่ยกขึ้นในอีกระดับหนึ่งของความเป็นจริง คือความไม่สะอาดของดวงใจเพราะบาป คนบาปเป็นบุคคลที่ถูกทอดทิ้งและไม่มีความสุข และพระเยซูเจ้าได้มาเพื่อให้ความเอาใจใส่ต่อพวกเขา คนบาปคือเราทุกคนที่ล้มลง ควรหันกลับไปหาพระเยซูเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ “พระองค์ทรงเป็นที่คุ้มภัยของข้าพเจ้า พระองค์ประทานความชื่นชมยินดีให้ข้าพเจ้ารอด” (บทสร้อย)

บทอ่านที่ 1 ลนต13:1-2 , 44 - 46

ในสมัยโบราณยังไม่มี การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์เพื่อวินิจฉัยโรคเรื้อนโรคผิวหนังหลายชนิดที่ยังรักษาไม่ได้ถูกรวมเข้าในกลุ่มของโรคนี้ โรคเรื้อนเป็นอันตรายและน่าเกลียดน่าชัง ไม่ใช่เพราะว่าเป็นเพียงโรคติดต่อเท่านั้น แต่ยังทำให้บุคคลดังกล่าวเป็นผู้มีมลทินทางศาสนา และไม่สมควรที่จะมีส่วนในพิธีนมัสการของหมู่คณะ ให้สังเกตว่า โรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งก็รวมหมายถึงโรคเรื้อนด้วยนี้ ถือกัณว่ามีต้นเหตุมาจากบาป คนป่วยจะต้องไปหาพระสงฆ์ซึ่งจะตัดสินว่าพวกเขาจะต้องอยู่ในนิคมกักกันเป็นเวลานานเท่าใด

พวกเขาจะถูกคนอื่นรังเกียจ ดังนั้น จึงต้องดำเนินชีวิตในสถานที่น่าเวทนายากจนและสกปรก เมื่อคนป่วยคิดว่าเขาหายจากโรค เขาจะต้องกลับไปหาพระสงฆ์อีกครั้งหนึ่ง (พระวรสาร) จึงสามารถกลับไปดำเนินชีวิตปกติในหมู่คณะได้ คนบาปเป็นผู้ที่ไม่สะอาดในวิญญาน เขาควรจะสรรภาพความผิดของเขาต่อพระเยซูเจ้า (สวดศีลตอนรับพระวาจา)

บทอ่านจากหนังสือเลวีนิติ

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า “ถ้าผู้ใดมีแผลที่ผิวหนัง เป็นฝี เป็นผื่น หรือ พุพอง ซึ่งอาจลามเป็นโรคผิวหนังติดต่อกันได้ ให้นำผู้นั้นไปหาอาโรน หรือสมณะอื่นผู้สืบเชื้อสายจากเขา

ผู้นั้นก็เป็นโรคผิวหนังติดต่อกันได้ มีมลทิน สมณะจะประกาศว่าเขามีมลทิน เพราะมีโรคผิวหนังบนศีรษะติดต่อกันได้ ผู้ใดเป็นโรคผิวหนังติดต่อกันได้ ต้องสวมเสื้อผ้าขาดไม่โปกศีรษะและปิดหน้าส่วนล่าง ร้องตะโกนว่า “มีมลทิน มีมลทิน” เขาจะมีมลทินตลอดเวลาที่เป็นโรคผิวหนังติดต่อกันได้ และเพราะมีมลทิน เขาจะต้องแยกไปอยู่นอกค่าย

บทอ่านที่ 2 1 ครอ 10 : 31 - 11 : 1

นักบุญเปาโลกระตุ้นเตือนเราให้ถือตามแบบอย่างของพระเยซูเจ้า ผู้ทรงมีความเห็นอกเห็นใจและเต็มไปด้วยความละเอียดอ่อน ปัญหาในหมู่คณะของชาวโครินธ์คือการรับประทานเนื้อที่ถวายเป็นเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าซึ่งมีขายอยู่ในตลาด คริสตชนรู้ว่าเทพเจ้าเหล่านั้นไม่มีตัวตนและสามารถรับประทานเนื้อได้โดยไม่ต้องคิดเป็นอื่น นักบุญเปาโลเองก็ไม่เห็นอันตรายของการกินเนื้อที่ถวายเป็นบูชานั้น แต่ท่านรู้ว่า การกระทำดังกล่าวอาจจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดแก่ผู้ที่มีความรู้ น้อย (คงเป็นพวกที่มีพื้นเพเป็นชาวยิว) ดังนั้น คำแนะนำของนักบุญเปาโลคือ “อย่าทำสิ่งใดให้เป็นที่ขุ่นเคืองใจแก่คนอื่น ไม่ว่าจะ เป็นชาวยิวหรือชาวกรีก” นั่นคือ อย่ารับประทานเนื้อเลย เพราะเหตุผลดังกล่าว

ศาสน์ของพระเจ้าคือ “จงเป็นผู้ที่รู้จักเห็นอกเห็นใจ อย่างทำร้ายความรู้สึกของคนอื่น ทั้ง “พวกหัวก้าวหน้า” และ “พวกอนุรักษนิยม” ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูป พระศาสนจักรควรจะฟังศาสน์ที่เป็นพิเศษ

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้องเมื่อท่านจะกินจะดื่มหรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเถิด อย่าทำสิ่งใดให้เป็นที่ขุ่นเคืองใจแก่ผู้อื่น ไม่ว่าจะ เป็นชาวยิวหรือชาวกรีก หรือชุมชนของพระเจ้า ข้าพเจ้าพยายามทำทุกสิ่งเพื่อเป็นที่พอใจของทุกคน มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน แต่เห็นแก่ประโยชน์ของทุกคน เพื่อเขาจะได้รับ ความรอดพ้น

จงยึดถือข้าพเจ้าเป็นแบบอย่างเหมือนกับที่ข้าพเจ้ายึดถือพระคริสตเจ้าเป็นแบบอย่างเถิด

พระวรสาร มก 1 : 40 – 45

การรักษาคนโรคเรื้อนและการส่งเขากลับไปหาพระสงฆ์ (ดูคำอธิบายบทอ่านที่ 1) ควรจะมองในลักษณะเป็นข้อพิสูจน์ถึงอำนาจของพระเยซูเจ้า นักบุญยอห์นเรียกอัศจรรย์ของพระเยซูเจ้าว่าเป็น “เครื่องหมาย” ซึ่งบอกถึงอาณาจักรแห่งความรักของพระเจ้า ความยุติธรรม ความเป็นห่วงเป็นใย สันติภาพและความสุข ซึ่งดำเนินไปในประวัติศาสตร์มนุษย์ พระเยซูเจ้าได้แสดงให้เห็นว่าทำไมพระองค์จึงเสด็จมา นั่นคือเพื่อร่วมอยู่ในสภาพมนุษย์ซึ่งช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และเต็มไปด้วยความน่าเวทนา และเพื่อไถ่กู้เราให้พ้นจากความชั่ว

บทสร้อยเชิญเราให้ภาวนา “พระองค์ทรงเป็นที่คุ้มภัยของข้าพเจ้า” ท่านร่วมพิธีกรรมเพื่อการใช้โทษบาปในวัดของท่านหรือไม่? การสารภาพความผิดเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคริสตชน

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

เวลานั้น ผู้เป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ คุณเข่าอ่อนน้อมว่า “ถ้าพระองค์พอพระทัย พระองค์ย่อมทรงรักษาข้าพเจ้าให้หายได้” พระเยซูเจ้าทรงสงสาร ตื่นตื่นพระทัย จึงทรงยื่นพระหัตถ์สัมผัสเขา ตรัสว่า “เราพอใจ จงหายเถิด ทันใดนั้น โรคเรื้อนก็หาย เขากลับเป็นปกติ พระเยซูเจ้าทรงให้เขาไปทันที ทรงกำชับอย่างแข็งขันว่า “ระวัง อย่าบอกอะไรให้ใครรู้เลย แต่จงไปแสดงตนแก่สมณะ และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสกำหนด เพื่อเป็นหลักฐานแก่คนทั้งหลายว่าท่านหายจากโรคแล้ว” แต่เมื่อชายผู้นั้นจากไป เขาก็ป่าวประกาศกระจายข่าวไปทั่ว จนพระองค์ไม่อาจเสด็จเข้าไปในเมืองได้อย่างเปิดเผยอีกต่อไป พระองค์จึงประทับอยู่นอกเมืองในที่เปลี่ยว แม้กระนั้น ประชาชนจากทุกทิศก็ยังคงมาเฝ้าพระองค์

อาทิตย์ที่ 1 เทศกาลมหาพรตปี B

หัวข้อ: การเอาชนะอำนาจของความชั่ว

เมื่อมองดูจากยอดดึกสูง จะเห็นทัศนียภาพซึ่งบุคคลเดินถนนไม่อาจเห็นได้ นักอวกาศได้เห็นโลกและชีวิตในโลกจากระยะไกล และสิ่งนี้ได้เปลี่ยนพวกเขาหลายคนให้ยอมรับว่าพวกเขาได้มีประสบการณ์ใหม่เกี่ยวกับการตระหนักถึงพระเจ้า เราอาจคาดคะเนถึงประสบการณ์ของพวกเขาได้ โดยมองดูภาพลูกบอลทรงกลมสีอมน้ำเงินที่พวกเขาทำขึ้นซึ่งโคจรไปรอบ ๆ อย่างเงิบ ๆ ในจักรวาลที่ไม่เป็นมิตร หรือพวกทหารที่ผ่านสงครามมาก็ได้ มีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ช่วงเวลาของการต้องอยู่คนเดียวได้มีผลบางอย่างต่อพวกเขา

ในประเพณีคาทอลิก เรามีบ้านเข้าเงียบหรือฟื้นฟูจิตใจ และการถือมหาพรตประจำปี นี้เป็นความคิดเพื่อออกจาก “วงจรชีวิตแต่ละวัน” สักช่วงเวลาหนึ่ง และอยู่ห่างจากชีวิตเพื่อนที่จะมองเห็นภาพที่ตรงกับความเป็นจริงของตัวเอง อาศัยการสื่อสารมวลชน ชีวิตสมัยใหม่ก็ยื่นคุณค่าแบบที่เต็มไปด้วย แสง สี เสียง มีบีบบังคับเราทุกคน คุณค่าเหล่านี้มีความเจิดจ้า และทำให้หลงใหล นักบุญฟรังซิส แห่งอัสซีซีได้เคยรู้สึกเบื่อระอาเกี่ยวกับชีวิตแบบนี้และ “ได้ละทิ้ง” ไป มีหลายคนที่ยอกจากสังคมเพื่อดำเนินชีวิตในคอมมูนที่ห่างไกล จากตัวเมือง เทศกาลมหาพรตควรจะช่วยให้เรามีความสนใจไปยังสิ่งที่แท้จริงและเตรียมตัวสำหรับงานฉลองการไถ่กู้ของเราอันได้แก่ปีศาจจนหาเวลาว่างสักเล็กน้อยเพื่อรำพึงพระคัมภีร์ และร่วมพิธีต่าง ๆ ของเทศกาลมหาพรตในหมู่คณะ เมื่อทำร่วมกันอะไรก็ง่ายขึ้นไม่ใช่หรือ

บทอ่านที่ 1 ปฐม 9 : 8 – 15

เพื่อเข้าใจหัวข้อบทอ่านประจำวันนี้ เราต้องรำลึกถึงความเชื่อของคนโบราณที่ว่า ภัยธรรมชาติ เช่นน้ำท่วม มีต้นเหตุมาจากจิตชั่ว เทวดาที่ชั่วร้ายอำนาจของความชั่วและบาป แต่ถ้ามนุษย์ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญากับพระเจ้า เขาจะสามารถเอาชนะอำนาจของความชั่วได้ด้วยการช่วยเหลือของพระเจ้า

เรื่องของน้ำวินาศกับรุ้ง เป็นเรื่องเล่าเชิงเปรียบเทียบที่มีบทสอนแฝงคติที่มีความหมายและเป็นสากล พระเจ้าจะคงรักษาจักรวาลไว้ถ้ามนุษย์ต้องการร่วมมือกับพระองค์ นิเวศวิทยาเป็นหัวใจของคริสตชน การใช้ทรัพยากรบนดาวเคราะห์นี้ด้วยความรับผิดชอบ และไม่ใช้อย่างสูญเปล่าเป็นการเอาชนะความชั่วร้ายของการทำลาย

บทอ่านจากหนังสือปฐมกาล

พระเจ้าตรัสกับโนอาห์และบรรดาบุตรของเขาว่า “ดูซิ บัดนี้เราจะทำพันธสัญญาของเรา กับท่านและกับลูกหลานของท่านในภายหน้า และกับบรรดาสิ่งมีชีวิตที่อยู่กับท่านด้วย คือ นก สัตว์ เลี้ยงและสัตว์ป่าทุกชนิดที่อยู่กับท่าน สัตว์ทุกชนิดที่ออกมาจากเรือ และที่จะมีชีวิตบนแผ่นดิน เรา จะทำพันธสัญญาของเราไว้กับท่านว่า เราจะไม่นำน้ำวินาศมาทำลายสรรพสิ่งที่มีชีวิตอีก และน้ำ วินาศจะไม่ท่วมทำลายแผ่นดินอีกเลย”

พระเจ้าตรัสว่า “นี่คือเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาซึ่งเวลานี้เรากำลังทำระหว่างเรากับท่าน และกับบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่กับท่านสืบไปทุกชั่วอายุ เราจะตั้งรุ้งของเราไว้บนเมฆ รุ้งนี้จะ เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดิน เมื่อเราจะให้เมฆอยู่เหนือแผ่นดิน และรุ้ง จะปรากฏขึ้นบนเมฆ เราจะระลึกถึงพันธสัญญาระหว่างเรากับท่านและกับสรรพสิ่งที่มีชีวิต และน้ำ วินาศจะไม่ท่วมทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหมดอีก

บทอ่านที่ 21 ปต 3 : 18 -22

ด้วยการสิ้นพระชนม์ พระคริสตเจ้าทรงเอาชนะอำนาจของความชั่ว “พระองค์ได้ไปเทศน์ แก่จิตที่ถูกจองจำ” ประกาศให้พวกเขาทราบถึงความพ่ายแพ้ของจิตต่ออำนาจจักรวาลของความ ชั่ว รวมทั้งจิตที่ไม่เชื่อฟังในสมัยของโนอาห์ (บทอ่านที่ 1) ในเรื่องนี้ผู้เขียนเห็นการเปรียบเทียบ ระหว่างน้ำของน้ำวินาศและน้ำของศีลล้างบาป มีเพียงไม่กี่คนในเรือที่พ้นจากภัยพิบัติจากน้ำและ ปลอดภัย ผู้สมัครรับศีลล้างบาปเองก็ผ่านน้ำ (โดยการจุ่ม) และได้รับความรอด และสามารถที่จะ เอาชนะอำนาจของความชั่ว อย่างไรก็ตามผู้เขียนเตือนว่า น้ำของศีลล้างบาปในตัวเองไม่ได้ทำอะไร ให้เกิดขึ้น ยกเว้นเมื่อตามด้วยคำสัญญาแก่พระเจ้า ซึ่งออกมาจากมโนธรรมที่ดี

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปโตร ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้อง พระคริสตเจ้าสิ้นพระชนม์เพียงครั้งเดียวเพราะบาป พระองค์ผู้ทรงชอบธรรม สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม พระองค์จะทรงนำเราไปเฝ้าพระเจ้าพระองค์ทรงถูกประหารชีวิตใน สภาพมนุษย์ แต่พระจิตเจ้าประทานชีวิตให้พระองค์อีก พระจิตเจ้ายังทรงนำพระองค์ไปประกาศ ความรอดพ้นแก่จิตที่ถูกจองจำในกาลก่อน จิตเหล่านี้ไม่ยอมเชื่อฟังเมื่อพระเจ้าทรงอดทนรอคอย ขณะที่โนอาห์กำลังต่อเรือ ซึ่งช่วยชีวิตคนจำนวนน้อย นั่นคือเพียงแปดชีวิตให้รอดพ้นจากน้ำวินาศ นั้นเป็นรูปแบบของศีลล้างบาปที่ช่วยท่านให้รอดพ้นในเวลา นี้ มิใช่เป็นการชำระล้างมลทินทาง ร่างกายแต่เป็นการวอนขอต่อพระเจ้าด้วยมโนธรรมบริสุทธิ์เดชะการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระ เยซูคริสตเจ้า ผู้เสด็จสู่สวรรค์และประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าโดยมีทูตสวรรค์ทั้งศักดิ์เทพและ อิทิเทพทั้งหลายอยู่ใต้พระอำนาจของพระองค์

พระวรสารมก 1 : 12 – 15

ในพระวรสาร เราอ่านพบเรื่องการประจญ ซาตาน (ปีศาจ) สัตว์ป่าดุร้าย (การคุกคามทุกชนิดและความชั่วร้าย) และทูตสวรรค์ (การปกป้องคุ้มครองของพระเจ้า) ทุกสิ่งยังคงเหมือนเดิมทั้งหมดนี้ยังคงอยู่ในตัวเราและรอบ ๆ ตัวเรา การล่อลวงให้หลงใหลในคุณค่าที่ถูกบิดเบือนนั้น ดูจะมีอำนาจมากกว่าที่เคยเป็นด้วยซ้ำ

พระเยซูเจ้าทรงให้แบบอย่างของการเข้าสู่ความเจียบสงัด การเข้าเจียบเป็นครั้งคราวมีประโยชน์มาก การถือมหาพรตนั้นทุกคนทำได้ พระเยซูเจ้าทรงมีชัยชนะเหนืออำนาจความชั่ว ทูตสวรรค์จะคอยเฝ้าระวังคุ้มครองเรา หากเราอ่อนของความช่วยเหลือจากพระเจ้า ดังนั้น จงมองดูตัวเองตามความจริง และปฏิรูปชีวิตของท่านเสียเถิด

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

ทันใดนั้น พระจิตเจ้าทรงดลให้พระองค์เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นสี่สิบวัน ทรงถูกซาตานผจญ พระองค์ทรงอยู่กับสัตว์ป่า บรรดาทูตสวรรค์ปรนนิบัติรับใช้พระองค์

หลังจากที่ยอห์นถูกจองจำ พระเยซูเจ้าเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศเทศนาข่าวดีของพระเจ้า ตรัสว่า “เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว จงกลับใจและเชื่อข่าวดีเถิด”

อาทิตยที่ 2 เทศกาลมหาพรตปี B

หัวข้อ: “ถ้าพระเจ้าอยู่กับเรา ใครจะต่อต้านเราได้?”

เวลาอันมีเดิมนั้นชีวิตของคนเรานั้น อาจเป็นความเจ็บปวดใจมากกว่าความทุกข์ยากทางกาย กรณีเช่นนี้อาจเป็นช่วงเวลาของความสงสัยในคุณค่าซึ่งเราเคยหวงแหนตั้งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในอดีต ความเชื่อสัตย์ต่อสถานการณ์ ชีวิตสมรสที่ค่อย ๆ เย็นชาลง การที่ผู้กมัตตนอยู่กับศาสนาในแวดวงของวัดซึ่งไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น หรือการอุทิศตนทำงานภายใต้สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วและเมื่อหนทางทุกสายถูกปิดตาย ในแต่ละกรณีเราไม่รู้ว่าจะต้องหันไปทางไหน

คนหนุ่มมักมีปัญหาเกี่ยวกับความเชื่อของตน ในกระบวนการเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พวกเขาเริ่มสงสัยคุณค่าทั้งหมดรวมทั้งศาสนาด้วย จนกว่าพวกเขาจะค้นพบตัวเอง สำหรับผู้ใหญ่ที่นั่นสถานการณ์อันมีอมนที่พวกเขาต้องผ่านอาจจะหนักหนายิ่งกว่า

เราคิดถึงผู้เชื่อวชาญซึ่งทำงานทุกวันอยู่กับหลอดทดลอง สถิติและผลคำนวณจากเครื่องคอมพิวเตอร์ พวกเขาจะต้องรู้อย่างแม่นยำถึงสิ่งที่กำลังเป็นไป แต่ลักษณะการทำงานแบบปฏิบัตินิยมฝ่ายเดียวเช่นนี้ไม่เป็นผลในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เราจะรักษาคุณค่าแห่งความรักและความเชื่อไว้ให้คงอยู่ต่อไปได้อย่างไร เมื่อถูกลวงล่ออยู่ตลอดเวลาด้วยความมีเดิมตลับสนและความสงสัย พิธีกรรมของวันนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหานี้ การอ่านและฟังในท่าทีการภาวนา อาจจะให้ความกระจ่างแก่ปัญหานี้ได้บ้าง

บทอ่านที่ 1ปฐมก 22 : 1-2, 9ก, 10-13,15-16

ตามเรื่องของฮีบรูถือว่า อับราฮัมเป็นแบบอย่างของความเชื่อ ได้บรรยายถึงการที่ท่านเป็นคนเชื่อตรงคนหนึ่งว่า เขาได้ผ่านประสบการณ์ของความไม่แน่นอนที่ทรमानใจได้อย่างไร และในที่สุดเขาแก้ปัญหาได้อย่างไร อาศัยการนำจากพระเจ้า ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นชัดเจนถึงสารที่ใช้ได้ตลอดไปสำหรับทุกคนซึ่งกำลังดิ้นรนต่อสู้กับปัญหาเกี่ยวกับความเชื่อสัตย์ ความเชื่อ และความหวังในอนาคต ผู้เขียนสอนว่า มีทางออกจากปัญหานี้ ถ้าเรากล้าที่จะยืนหยัดมั่นคงอยู่ด้วยความหวัง แม้จะไม่มีสิ่งใดที่จะให้หวังอีกต่อไปก็ตาม และในความเชื่อให้คุกเข่าลงเพื่อภาวนาว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อ แม้เมื่อข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าเจ็บปวดใจยิ่งนัก ” (เทียบสดุดีตอบรับพระวาจา) ถ้อยคำนี้ยังกับว่าอับราฮัมเป็นผู้พูดไว้ทีเดียว

เราจะยืนหยัดอย่างมั่นคงเมื่อเงาของความไม่แน่นอนและความสงสัยทอดเหนือเราและทรमानเราได้อย่างไร เราอาจภาวนาว่า “ข้าแต่พระบิดาแห่งความสว่าง โปรดปลดปล่อยเรา ให้พ้นจากความมีเดิมตลับซึ่งทำให้สายตาของเราองไม่เห็นชัด โปรดให้แสงสว่างคืนมาแก่เรา เพื่อเราจะได้มองยังพระบุตรของพระองค์ ผู้ทรงเรียกเราให้เป็นทุกข์ถึงบาปและกลับใจ”

บทอ่านจากหนังสือปฐมกาล

ต่อมาไม่นาน พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม พระองค์ตรัสเรียกเขาว่า “อับราฮัมเอ๋ย” อับราฮัมทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” พระเจ้าตรัสว่า “จงพาอิสอัคบุตรของท่าน บุตรคนเดียวที่ท่านรัก ไปยังดินแดนโมริยาห์แล้วถวายเขาเป็นเครื่องเผาบูชาบนภูเขาที่เราจะบอกให้ท่านรู้”

เมื่อทั้งสองคนมาถึงสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกให้รู้ อับราฮัมยื่นมือออกไป เจ้ามืดจะฆ่าบุตร แต่ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าร้องเรียกจากสวรรค์ว่า “อับราฮัมเอ๋ย อับราฮัม” อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ทูตสวรรค์กล่าวว่า “อย่าลงมือฆ่าเด็กหรือทำร้ายเขาเลย บัดนี้ เรารู้แล้วว่า ท่านยำเกรงพระเจ้า และมีได้หวงบุตรคนเดียวของท่านไว้ ไม่ถวายแก่เรา” อับราฮัมเงยหน้าขึ้น แลเห็นแกะเพศผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ อับราฮัมจึงไปจับมันมาฆ่าเผาถวายบูชาแทนบุตรชาย

ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์เรียกอับราฮัมเป็นครั้งที่สองว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเพราะท่านได้ทำดังนี้ คือมีได้หวงบุตรชายคนเดียวของท่านไว้ เราสาบานต่อเราเองว่า เราอวยพรให้ท่านอย่างมาก จะให้ลูกหลานของท่านทวีจำนวนมากเท่ากับดวงดาวบนท้องฟ้าและเม็ดทรายตามชายทะเล ลูกหลานของท่านจะได้เมืองของศัตรูเป็นกรรมสิทธิ์ คนทุกชาติบนแผ่นดินจะได้รับพระพรเพราะลูกหลานของท่าน ทั้งนี้ เพราะท่านเชื่อฟังคำสั่งของเรา”

บทอ่านที่ 2รม 8 : 31 – 34

“ถ้าพระเจ้าอยู่กับเราใครเล่าจะต่อต้านเราได้?” ข้อความนี้ยืนยันอย่างสั้น ๆ ได้ใจความถึงสิ่งที่บ่นอ่านอีกสองบท สอนเราด้วยเรื่องเล่าอับราฮัมประสบกับความจริงนี้เมื่อเขาได้ซื้อสัตย์ในช่วงที่มีดमितที่สุดของชีวิต (บทอ่านที่ 1) อัครสาวกทั้งสามรู้สึกถึงสิ่งนี้เมื่ออยู่ในความสงสัย และความกระอักกระอ่วนใจเกี่ยวกับความจำเป็นการต้องรับทรมานในชีวิต พวกเขาได้มีความสุขกับช่วงเวลาของแสงสว่างและสิริมงคลบนภูเขาที่พระคริสต์ ทรงแสดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์ (พระวรสาร)

เราในฐานะผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นของพระองค์ ควรได้พบความบรรเทาใจ และความกล้าหาญจากถ้อยคำเหล่านี้เมื่อเราผ่านหุบเหวของความมืดมิด ความสงสัยและความทุกข์ใจ

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโรม

พี่น้อง แล้วเราจะพูดอะไรอีกในเรื่องนี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ข้างเรา ใครจะสู้เราได้ พระองค์มิได้ทรงหวงแหนพระบุตรของพระองค์ แต่ทรงมอบพระบุตรเพื่อเราทุกคน แล้ว พระองค์จะไม่ประทานทุกสิ่งให้เราพร้อมกับพระบุตรหรือ ใครจะฟ้องร้องผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วได้ พระเจ้าประทานความชอบธรรม ใครจะตัดสินลงโทษ พระคริสต์เยชูสิ้นพระชนม์ ทั้งยังทรงกลับคืนพระชนมชีพ ประทับอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า ทรงวอนขอแทนเราอีกด้วย

พระวรสารมก 9 : 2 – 10

เมื่อเล่าเรื่องการแสดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์ของพระเยซูเจ้า นักบุญมาระโกต้องการบอกอะไรแก่เรา ท่านรู้จักเรื่องอัศจรรย์ของบทอ่านที่หนึ่ง ความเชื่อของอัศจรรย์ ความทุกข์และความเจ็บปวดใจของเขา และสุดท้าย พระวาจาของพระเจ้า นักบุญมาระโกได้ดำเนินเรื่องราวเดียวกันนี้ ท่านใช้คำยืนยันความเชื่อของเปโตรที่ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่” (มก 8 : 34 – 38) ไปในทำนองพระเยซูเจ้าผู้ทรงทำนายถึงการรับทรมานของพระองค์ (มก 8 : 31 – 33) และมีส่วนร่วมของเราในการทรมานนั้น (มก 8 : 34 – 38) และในที่สุดพระคำรัสของพระเจ้า (ในพระวรสารของวันนี้) เราจะต้องรับทรมานทางกายและทางใจ แต่เช่นเดียวกับพระคริสตเจ้า เราจะเอาชนะมันได้ ให้สังเกตว่าในชีวิตของเรามีภูเขาสูงหนึ่งเช่นเดียวกัน เหมือนกับในเรื่องเล่าของนักบุญมาระโก รวมทั้งก้อนเมฆซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการประทับอยู่ของพระเจ้าด้วย

บทภาวนาสำหรับเราอาจจะเห็นว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดประทานความสงบเย็นแก่ข้าพเจ้าที่จะยอมรับสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ให้มีความกล้าที่จะเปลี่ยนสิ่งที่ข้าพเจ้าเปลี่ยนได้ และมีปรีชาญาณที่จะรู้ถึงความแตกต่าง”

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก

ต่อมาอีกหกวัน พระเยซูเจ้าทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นไปบนภูเขาสูงตามลำพัง แล้วพระวรกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา ฉลองพระองค์กลับมีสีขาวเจดจ้า ขาวผ่องอย่างที่ไม่ใช่ช่างซักฟอกคนใดในโลกทำให้เขาเช่นนั้นได้ แล้วประกาศกเอลียาห์กับโมเสสแสดงตนสนทนาอยู่กับพระเยซูเจ้า เปโตรจึงทูลพระเยซูเจ้าว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ที่นี่สบายน่าอยู่จริงๆ เราจงสร้างเพิงขึ้นสามหลังเถิด หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส อีกหลังหนึ่งสำหรับประกาศกเอลียาห์” เขาไม่รู้ว่กำลังพูดอะไรเพราะศิษย์ทั้งสามคนต่างตกใจกลัว ครั้นแล้วเมฆก้อนหนึ่งลอยมาปกคลุมเขาไว้ มีเสียงหนึ่งออกมาจากเมฆก้อนนั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรสุดที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” ทันใดนั้น ศิษย์ทั้งสามคนเหลียวมองรอบๆ ไม่เห็นผู้ใดอยู่กับตนนอกจากพระเยซูเจ้าเท่านั้น

ขณะที่กำลังลงจากภูเขา พระองค์ตรัสสั่งเขามิให้เล่าเหตุการณ์ที่เห็นให้ผู้ใดฟัง จนกว่าบุตรแห่งมนุษย์จะกลับคืนชีพจากบรรดาผู้ตาย 10 ศิษย์ทั้งสามคนเก็บเรื่องนี้ไว้ไม่บอกใครแต่ยังปรึกษากันว่า “จนกว่าจะกลับคืนชีพจากบรรดาผู้ตาย” นี้ หมายความว่าอย่างไร

อาทิตย์ที่ 3 เทศกาลมหาพรตปี B

หัวข้อ : กฎหมายและการนมัสการพระเจ้า

เราภูมิใจที่เป็นประเทศปกครองด้วยกฎหมายไม่ใช่ตามอำเภอใจของคนบางคน มีความเฉลียวฉลาดสอดแทรกอยู่มากในกฎหมายรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่น ๆ แต่เมื่อใดเราปล่อยให้บางสิ่งอยู่นอกเหนือการบังคับควบคุม และไม่ให้กฎหมายมีผลบังคับต่อการกระทำ ประเทศก็จะตกอยู่ในความยุ่งยากจนกว่าจะกลับมารู้สึกครั้งหนึ่งว่า เราเป็นประเทศภายใต้กฎหมาย และเราปล่อยให้ระบบกฎหมายทำงานตามกลไกของมัน เราจึงจะฟื้นจากความถดถอยที่เกิดขึ้น

บทอ่านวันนี้พูดถึงบทบัญญัติ (บทอ่านที่ 1) ผลของกฎหมาย (พระวรสาร) และปฏิบัติการของมนุษย์ต้องเกี่ยวข้องกับกฎหมายนั้น แต่เราจะต้องระมัดระวังที่จะไม่ถือว่าบทบัญญัติของพระเจ้าเป็นเหมือนกับกฎหมายบ้านเมือง ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า เราคริสตชนมองตัวเองว่าอยู่ในบรรยากาศของครอบครัว ความปรารถนาของบิดาผู้เอาใจใส่ต่อบรรดาบุตรนั้น ไม่ใช่กฎหมายในความหมายเดียวกันกับกฎหมายของบ้านเมือง เรามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าในฐานะที่เป็นบุตรของพระบิดาผู้ทรงรักเรา

มีกฎประการหนึ่งที่เรายึดถืออย่างมั่นคง นั่นคือความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนพี่น้อง บทบัญญัติอื่นล้วนเป็นบัญญัติที่เนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งความรักทั้งสิ้น (มธ 22:40) และเราควรเข้าใจบทบัญญัติเหล่านี้ จากแง่แห่งบทเทศน์ของพระเยซูเจ้าบาททูเขาเท่านั้น (มธ 5) ความเชื่อฟังต่อบทบัญญัติควรที่จะได้แรงจูงใจจากความรักเท่านั้น

บทอ่านที่ 1 อพย 20 : 1 – 17 หรือ 20 : 1 -3, 7-8, 12-17

เนื่องจากในวันฉนธรรมฮีบรู กฎหมายบ้านเมืองและศาสนาผูกพันกันจนแยกไม่ออก เราจะต้องอ่านบทบัญญัติของพันธสัญญาเดิมด้วยความคิดนี้ในใจ กฎหมายบ้านเมืองและกฎหมายอื่นอยู่ใต้เงื่อนไขของกาลเวลาและวัฒนธรรม (เช่นกฎหมายเกี่ยวกับอาหาร) จึงไม่มีผลบังคับต่อเราอีกต่อไป แต่บทบัญญัติสิบประการเป็นบทบัญญัติที่ไม่มียุคสมัย คริสตชนจำนวนนับล้าน และชาวฮิวต่างถือกฎนี้ด้วยกันทั้งสิ้น ในบทบัญญัตินี้ไม่มีแต่เพียงปรีชาญาณของมนุษย์ แต่ยังมีปรีชาญาณของพระเจ้าด้วยที่สอดแทรกอยู่

พึงจำไว้ว่า ในการถือบทบัญญัติ เราคริสตชนควรได้แรงจูงใจจากความรัก “ท่านได้รับจิตตารมณ์แห่งความเป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งทำให้ท่านเรียกพระองค์ว่า พ่อ ได้”

บทอ่านจากหนังสืออพยพ

พระเจ้าตรัสทุกถ้อยคำต่อไปนี้ว่า “เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เป็นผู้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ ให้พ้นจากการเป็นทาส ท่านต้องไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเราท่านต้องไม่ทำรูปเคารพสำหรับตน ไม่ว่าจะเป็กรูปสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ในท้องฟ้าเบื้องบน หรืออยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรืออยู่ในน้ำใต้แผ่นดินท่านต้องไม่กราบไหว้หรือรับใช้เทพเจ้าเหล่านั้นเพราะเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เป็นพระเจ้าที่ไม่ยอมให้มีคู่แข่ง เป็นพระเจ้าที่ลงโทษความผิดบาปที่เกลียดชังเรา ไปถึงลูกหลานจนถึงสามสี่ชั่วอายุคน แต่เราแสดงความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักเราและปฏิบัติตามบทบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคนท่านต้องไม่กล่าวพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างไม่เหมาะสมเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงลงโทษผู้ที่กล่าวพระนามพระองค์อย่างไม่เหมาะสม

จงระลึกถึงวันสัปดาห์เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ ท่านจะต้องออกแรงทำงานทั้งหมดในหกวัน แต่วันที่เจ็ดเป็นวันพักผ่อนที่ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน ในวันนั้น ท่านต้องไม่ทำงานใดๆ ไม่ว่าจะเป็กราน บุดรชาย บุดรหญิง บ่าวไพร่ชายหญิง สัตว์ใช้งานหรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่กับท่าน เพราะในหกวันองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างฟ้า แผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านี้ แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักผ่อน ดังนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอวยพระพรวันสัปดาห์และทรงทำให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์

จงนับถือบิดามารดา เพื่อท่านจะได้มีอายุยืนอยู่ในแผ่นดินที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านประทานให้ อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมยอย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน อย่าโลภมักได้บ้านเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภมักได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือบ่าวไพร่ชายหญิง โฉลา หรือทรัพย์สินใดที่เป็นของเพื่อนบ้าน”

บทอ่านที่ 21 คร 1 : 22-25

ชาวฮีบรูเรียกร้องให้พระเยชูเจ้าแสดง “เครื่องหมาย” พวกเขาต้องการสิ่งที่เป็นปาฏิหาริย์ ส่วนชาวกรีกต้องการ “ปรัชญาญาณ” คือทุกสิ่งต้องเข้าใจได้ไม่ต้องมีญาณภายใน ภาพนิมิตฝัน หรือธรรมล้ำลึก อาจเป็นได้ว่า ชาวฮีบรูและชาวกรีกที่นักบุญเปาโลพูดถึงเป็นลักษณะคริสตชนสองประเภท

พวกเขาแรกเป็นผู้กระหายจะเป็นความตื่นตาตื่นใจในคารวกิจ จะต้องนำตื่นเต้น มิฉะนั้นพวกเขาจะไม่ว่างมาร่วมพิธี พวกเขาเป็นพวกที่ถามว่า “แล้วพิธีกรรมให้อะไรฉันใด” และไม่เคยถามว่า “ฉันจะทำอะไรเพื่อทำให้พิธีกรรมนั้นมีความหมาย?” ส่วนกลุ่มที่สองเป็นนักคิดแบบเหตุผลนิยมทั้งหลายซึ่งกระหายหาปรัชญาญาณ การวิเคราะห์ การหยั่งรู้ แต่พวกเขาไม่เคยตระหนักว่า คุณค่าอย่างธรรมล้ำลึก ญาณภายใน ความรักหรือความเชื่อ นั้นไม่อาจจะถูกนำมาวิเคราะห์ได้โดยไม่ถูกทำลาย นักบุญเปาโลให้ทรรศนะของท่านแก่กลุ่มคนทั้งสองนั้นคือ กางเขน พระคริสตเจ้าผู้ถูกตรึง แล้วจุดยืนของท่านคืออะไร มีบัญญัติข้อหนึ่งให้ทำการคารวกิจ (บทอ่านที่ 1 และพระวรสาร)

บทอ่านจากจดหมายของนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

พี่น้อง ขณะที่ยิวเรียกร้องขอต่ออัครจารย์ และชาวกรีกแสวงหาปรัชญาตามเรากลับ ประกาศเรื่องพระคริสต์เจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขน อันเป็นเรื่องที่ชาวยิวรับไม่ได้และชาวกรีกเห็นเป็นเรื่องโง่เขลาแต่สำหรับผู้ที่เราเรียกว่าพระเจ้านั้น ไม่ว่าจะเป็ยชาวยิวหรือชาวกรีก พระคริสต์เจ้าทรงเป็นทั้งพระอานุภาพและพระปรัชญาของพระเจ้า เพราะความโง่เขลาของพระเจ้ายังฉลาดยิ่งกว่าปรัชญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของเจ้าก็ยิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่าพลังของมนุษย์

พระวรสารยน 2:13-25

ในบทที่สองนักบุญยอห์นเล่าเรื่องพิธีสมรสที่เมืองคานาว่าเป็น “เครื่องหมาย” แรก ของพระเยซูเจ้า จากนั้น ท่านได้เล่าถึงการกวาดล้างพระวิหารให้สะอาด อีกครั้งหนึ่งที่ “เครื่องหมาย” ปรากฏอยู่ในฉากนั้น “ท่านจะแสดงอะไรเป็นเครื่องหมาย?” “มีคนเป็นอันมากเชื่อ...เมื่อเขาได้เห็นเครื่องหมายต่างๆ ที่ทรงกระทำ” นักบุญยอห์นต้องการสอนว่า พระเยซูเจ้าได้ทรงยกเลิกวิธีการคารวกิจแบบเก่า (ในพระวิหาร) และเริ่มพิธีคารวกิจแบบใหม่ “ในจิตและในความจริง” (ยน 4 : 23) การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นในการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระองค์ การจัดพิธีคารวกิจและบทบัญญัติในการร่วมพิธีจะมีความหมายก็ต่อเมื่อ คารวกิจนั้นได้รับแรงจูงใจและชีวิตจากพระจิตเจ้าและความจริงพระเจ้าไม่สนพระทัยในการแสดงออกที่เสแสร้ง วันนี้เราจงทำให้การฉลองพิธีกรรมมีความหมายเถิด

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น

เทศกาลปัสกาของชาวยิวใกล้จะมาถึง พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในบริเวณพระวิหาร พระองค์ทรงพบพ่อค้าขายโค พ่อค้าขายแกะ พ่อค้าขายนกพิราบ และคนแลกเงินนั่งอยู่ที่โต๊ะ พระองค์ทรงใช้เชือกเป็นแส้ ทรงขับไล่ทุกคนรวมทั้งแกะและโคออกจากพระวิหาร ทรงปิดเงินกระจ่ายเกลื่อนกลาด และทรงว่าโต๊ะของผู้แลกเงิน แล้วตรัสกับคนขายนกพิราบว่า “จงนำของเหล่านี้ออกไป อย่าทำบ้านของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด” บรรดาศิษย์จึงระลึกได้ถึงคำที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อบ้านของพระองค์เป็นเสมือนไฟที่เผาผลาญข้าพเจ้า” ชาวยิวจึงเข้ามาทูลถามพระองค์ว่า “ท่านมีเครื่องหมายอะไรแสดงให้เราเห็นว่าท่านมีอำนาจทำดังนี้” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “จงทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน” ชาวยิวพูดว่า “พระวิหารหลังนี้ต้องใช้เวลารสร้างถึงสี่สิบกปีแล้วท่านจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวันหรือ” แต่พระองค์กำลังตรัสถึงพระวิหารซึ่งหมายถึงพระกายของพระองค์ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพจากบรรดาผู้ตายแล้ว บรรดาศิษย์จึงระลึกได้ว่าพระองค์ตรัสไว้ดังนี้ เขาจึงเชื่อทั้งพระคัมภีร์และพระวาจาที่พระองค์ตรัสไว้

ขณะที่พระองค์ประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา คนจำนวนมากเชื่อในพระนามของพระองค์เพราะได้เห็นเครื่องหมายอัครจารย์ต่างๆ ที่ทรงกระทำ แต่พระเยซูเจ้าไม่วางพระทัยในคนเหล่านั้น ทรงรู้จักทุกคน พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้ใดเป็นพยานในเรื่องมนุษย์ เพราะทรงทราบดีว่ามีสิ่งใดอยู่ในใจมนุษย์

อาทิตย์ที่ 4 เทศกาลมหาพรตปี B

หัวข้อ: บุตรแห่งมนุษย์ได้รับการเชิดชู เพื่อทุกคนจะได้ชีวิตนิรันดรในพระองค์

เราได้เห็นผู้อพยพพลีภัยผ่านสายตาเราอยู่บ่อยๆ ในโทรทัศน์ พวกเขาถูกขับไล่ออกจากบ้าน เกิดเมืองนอนเพราะน้ำท่วมความอดอยากหรือสงคราม พวกเขาไม่มีความเป็นอยู่อย่างน่าเวทนา ในกระท้อหรือในค่ายผู้ลี้ภัย เสื้อผ้าเหมือนกับผ้าชีรีว อุ้มลูกที่กำลังจะอดตายอยู่บนสะเอว พวกเขา ยืนแถวรออาหาร คอยอาหารน้อยนิดที่พวกเขาได้รับการปันส่วนให้ มันช่างเป็นความน่าเวทนาของมนุษย์สักเพียงใด พวกเขาไร้ที่อยู่อาศัย อยากกลับบ้านและกลับไปสู่ไร่นาของพวกเขาใจจะขาด แต่หลายต่อหลายครั้ง พวกเขาถูกรังแกด้วยปืนกลและลวดหนาม

ชาวยิวที่ถูกเนรเทศสู่บาบิโลนก็อยู่ในสภาพเดียวกันกับบุคคลที่ต้องพลัดพลาดจากถิ่นกำเนิดในของยุคปัจจุบัน และเนื่องจากผู้เขียนชาวฮีบรูเห็นการเนรเทศและความทุกข์ยากลำบากว่าเป็น การลงโทษของพระเจ้า เพราะบาปที่พวกเขาได้กระทำ สถานการณ์อันน่าสงสาร ความอดอยาก ความขาดแคลนทุกสิ่งและความปรารถนาที่จะกลับบ้านต่างชี้ถึงสภาพความบาปผิดของมนุษย์ ทั้งสิ้น เทศกาลมหาพรตเชื้อเชิญเราให้รับรู้ถึง มนุษย์ที่แปลกแยกจากพระเจ้าเพราะบาปนั้นเป็นเช่นไร การกลับบ้านเป็นไปได้โดยทางพระคริสตเจ้า พระเจ้าของเรา ผู้ถูกยกขึ้นบนกางเขน ลี้นพระชนม์และกลับคืนพระชนม์ชีพอีกครั้งหนึ่ง “เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้มีชีวิตนิรันดร” (พระวรสาร)

บทอ่านที่ 12 พศต 36 : 14 – 17, 19-23

ชาวยิวที่ถูกเนรเทศไปบาบิโลนเป็นตัวแทนของทุกคนที่แยกตัวออกไปจากพระเจ้าเพราะบาป เฉพาะผู้ที่สำนึกถึงการแยกตัวออกไปของตน และกระหายที่จะกลับบ้านปรารถนาที่จะได้ ความรอด ความสุขที่ถาวรและสันติเท่านั้น ที่จะได้รับ ความรอด เพลงสดุดีต่อพระวาจาเป็น บทภาวนาของชาวยิวผู้ต้องพลัดพรากจากบ้าน “ศิโยน” คือภูเขาศักดิ์สิทธิ์ ที่ตั้งพระวิหาร ทั้ง “ศิโยน” และ “เยรูซาเล็ม” เป็นตัวแทนของ “บ้าน” คนบาปทุกคนเป็นบุคคลที่พลัดพรากจากบ้าน จงใช้เพลงสดุดีบทนี้เป็นบทภาวนาของเราในช่วงเทศกาลมหาพรตเถิด

บทอ่านจากหนังสือพงศาวดารฉบับที่สอง

บรรดาหัวหน้าชาวยูดาห์ สมณะ และประชากรทำบาปมากยิ่งขึ้น ขึ้นตามแบบอย่างความชั่วร้ายของบรรดาชนต่างชาติ ทำให้พระวิหารที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ศักดิ์สิทธิ์เป็นของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นมลทิน องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษทรงส่งผู้ถือสารของพระองค์มาเตือนเขาทั้งหลายอย่างต่อเนื่อง เพราะทรงพระเมตตาต่อประชากรและต่อที่ประทับของพระองค์ แต่เขาเหล่านั้นเยาะเย้ยผู้ถือสารของพระเจ้า ดูหมิ่นพระวาจา และหัวเราะเยาะบรรดาประกาศก จนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้ากริ้วประชากรของพระองค์อย่างยิ่ง ไม่มีทางแก้ไขขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงบันดาลให้กษัตริย์ของชาวเคลเดียยกทัพมาโจมตีเขาทั้งหลาย ฆ่าฟันชายฉกรรจ์แม้ในพระวิหารซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ปราณีผู้ใดเลย ไม่ว่าคนหนุ่ม คนสาว คนแก่หรือคนแก่ห่อม พระองค์ทรงมอบทุกคนไว้ในอำนาจของกษัตริย์ชาวเคลเดีย

พระองค์ทรงเผาพระวิหารของพระเจ้า ทรงทำลายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม จุดไฟเผาอาคารบ้านเรือนทั้งหมด และทำลายสิ่งของที่มีค่าทั้งหลาย พระองค์ทรงกวาดต้อนทุกคนที่รอดชีวิตไม่ถูกฆ่าไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน เขาเหล่านี้ได้เป็นทาสรับใช้พระองค์และราชวงศ์จนกระทั่งอาณาจักรเปอร์เซียขึ้นมีอำนาจปกครองแทน และตั้งนี้พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ประกาศกเยเรมีย์ประกาศไว้จึงเป็นความจริงว่า แผ่นดินจะร้างอยู่เป็นเวลาเจ็ดสิบปีเพื่อชดเชยการหยุดพักในปีที่เจ็ดที่เขาไม่ได้ปฏิบัติมาหลายครั้ง

ปีแรกในรัชกาลกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบันดาลให้พระวาจาที่ตรัสโดยประกาศกเยเรมีย์เป็นความจริง จึงทรงคลายใจกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียให้ทรงประกาศไปทั่วพระราชอาณาจักร และมีพระราชสาส์นเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยว่า “กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียตรัสว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งสวรรค์ได้ประทานอาณาจักรทั้งหลายบนแผ่นดินแก่เรา และพระองค์ทรงบัญชาให้เราสร้างพระวิหารถวายพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มในแคว้นยูดาห์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับทุกคนที่เป็นประชากรของพระองค์ และให้เขากลับขึ้นไปเกิด’”

บทอ่านที่ 2 อฟ 2 : 4-10

นักบุญเปาโลยืนยันว่าความรอดที่คนบาปผู้เป็นทุกข์เสียใจหวังจะได้นั้น ไม่ได้เป็นผลมาจากการกระทำของตนเอง แต่เป็นพระคุณของพระเจ้าซึ่งควรรับไว้ด้วยความเชื่อ กิจการกุศลโดยตัวของมันเองไม่ได้ทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมแต่อย่างใด แต่ควรเป็นผลอันเนื่องมาจากการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ต่างหาก ด้วยความรู้คุณต่อความรักอันมาหาศาลของพระเจ้า คนบาปที่กลับเป็นผู้ชอบธรรมย่อมปรารถนาที่จะทำอะไรบางอย่างเป็นการตอบแทน

บทอ่านจากจดหมายของนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวเอเฟซัส

พี่น้อง พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา ทรงสำแดงความรักยิ่งใหญ่ต่อเรา เมื่อเราตายไปแล้วเพราะการล่วงละเมิด พระองค์ก็ทรงบันดาลให้เรากลับมีชีวิตกับพระคริสตเจ้าท่านได้รับความรอดพ้นก็เพราะพระหรรษทาน พระเจ้าโปรดให้เรากลับคืนชีพพร้อมกับพระคริสตเยซูโปรดให้เรามีที่นั้งในสวรรค์พร้อมกับพระคริสตเจ้า เพื่อจะทรงแสดงพระหรรษทานอุดมเหลือล้นของพระองค์แก่

มนุษย์ทุกยุคสมัยในอนาคต โดยทรงพระกรุณาต่อเราในพระคริสตเยซู ท่านได้รับความรอดพ้น เพราะพระหรรษทานอาศัยความเชื่อ ความรอดพ้นนี้มีได้มาจากท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า มิได้มาจากการกระทำใดๆ ของท่าน เพื่อมิให้ใครโอ้อวดตนได้ เราเป็นผลงานของพระองค์ ถูกสร้างมาในพระคริสตเยซูเพื่อให้ประกอบกิจการดี ซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เราปฏิบัติ

พระวรสาร ยน 3 : 14 – 21

หนังสือกันดารวิถี (21 : 4-9) เล่าถึงประเพณีหนึ่งซึ่งดงามมาก ขณะที่ประชากรที่พระเจ้าเลือกสรรอยู่ในทะเลทรายระหว่างการเดินทางสู่ดินแดนแห่งพระสัญญา บางคนถูกงูกัดและหลายคนตายจากไป ตามพระบัญชาของพระเจ้า โมเสสได้สร้างรูปงูทองคำขึ้น และผูกติดไว้กับเสาไม้ เมื่อผู้ที่ถูกงูกัดมองดูรูปงูนั้นก็หาย งูเป็นเครื่องหมายของความชั่วร้าย (ยน 3-6) ทุกคนที่ถูกงูกัดจะต้องตาย แต่การมองบุตรแห่งมนุษย์ที่ถูกยกขึ้นบนไม้กางเขนจะทำให้พวกเขารอดได้

การมองดูพระคริสตเจ้าหมายถึงการมองดูด้วยความเชื่อและการเป็นทุกข์เสียใจ ผู้ที่รักความมืดมากกว่าความสว่างจะไม่ได้รับความรอดพ้น ท่านมีไม้กางเขนในบ้านของท่านหรือไม่ และท่านเคยมองดูไม้กางเขนนั้นด้วยความเชื่อและความเป็นทุกข์ถึงบาปด้วยหรือไม่?

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น

เวลานั้น พระเยซูตรัสกับนิโคเดมัสว่า

“โมเสสยกรูปงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันทิด บุตรแห่งมนุษย์ก็ต้องถูกยกขึ้นฉันทิดเพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดรพระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร เพราะพระเจ้าทรงส่งพระบุตรมาในโลกนี้มิใช่เพื่อตัดสินลงโทษโลก แต่เพื่อโลกจะได้รับความรอดพ้นเดชะพระบุตรนั้นผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้มีความเชื่อในพระนามของพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระเจ้าประเด็นของการตัดสินลงโทษก็คือความสว่างเข้ามาในโลกนี้แล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย ทุกคนที่ทำความชั่วย่อมเกลียดความสว่างและไม่เข้าใกล้ความสว่าง เกรงว่าการกระทำของตนจะปรากฏชัดแจ้ง แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามความจริงย่อมเข้าใกล้ความสว่าง เพื่อให้เห็นชัดว่าสิ่งที่เขาทำนั้นได้ทำโดยพึงพระเจ้า”

อาทิตย์ที่ 5 เทศกาลมหาพรตปี B

หัวข้อ: ความตายเป็นการเปลี่ยนแปลงสู่ชีวิตที่ดีกว่า

เมื่อสังเกตธรรมชาติด้วยความเอาใจใส่ เราจะประหลาดใจในวัฏจักรอันล้าลึกของชีวิต ความตายและชีวิตใหม่โดยอาศัยความตายนั่น นั่นคือความล้าลึกของเมล็ดข้าวที่ตกลงบนดินและเน่าเปื่อย เพื่อหลังจากนั้นจะให้ผลอันอุดมของชีวิตใหม่ ซึ่งดีกว่าทั้งในแง่คุณภาพและปริมาณ ในวิชาชีววิทยาที่เราศึกษาในโรงเรียน เราจำได้ว่ามีเรื่องราวของ “การเปลี่ยนสภาพ” หรือการเปลี่ยนแปลงในช่วงหลังการเป็นตัวอ่อนให้เป็นรูปของสัตว์ เช่นเมื่อตัวอ่อนในไข่ของแมลงกลับเป็นตัวหนอน หรือเมื่อลูกอ๊อดกลับเป็นตัวกบ เป็นต้น การเปลี่ยนสภาพเป็นพัฒนาการอันล้าลึกของชีวิต

เมื่อหันมามองธรรมชาติล้าลึกของชีวิตมนุษย์และความตาย พระคัมภีร์เอ่ยถึงปรากฏการณ์ธรรมชาติเหล่านี้เพื่อบอกเราว่า สำหรับคริสตชน ความตายเป็นการเปลี่ยนแปลงสู่ชีวิตที่ดีกว่า (การสำแดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์ของพระเยซูเจ้า มก 9:2) นักบุญมาระโก (9:2) กล่าวว่าที่บนภูเขาพระเยซูเจ้า “ทรงเปลี่ยนแปลงรูปร่างของพระองค์” ช่วงระยะเวลาสั้นๆ สาธุศิษย์ได้เห็นพระเยซูเจ้าอย่างທີ່พระองค์จะเป็นในการกลับคืนพระชนม์ชีพ และในพระวรสารวันนั้น พระเยซูเจ้าทรงใช้ความล้าลึกของเมล็ดข้าวที่เน่าเปื่อย (ตาย) เพื่อบอกถึงการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพที่ใกล้เข้ามาทุกทีของพระองค์

เราทุกคนจะต้องเผชิญกับความตายไม่วันใดก็วันหนึ่ง แต่ชีวิตของเราได้ถูกลิขิตไว้ให้ดำเนินไปตามวิถีชีวิตเช่นเดียวกับพระเยซูเจ้า เราจะต้องผ่านธรรมล้าลึกของความตาย แต่ในความเชื่อเรารู้ว่าความตายเป็นการเปลี่ยนรูปร่าง และผลสุดท้ายจะเป็นชีวิตรุ่งเรืองกับพระคริสตเจ้า

บทอ่านที่ 1 ยรม 31 : 31 – 34

เยเรมีย์กล่าวกับผู้ถูกเนรเทศในบาบิโลน พวกเขากำลังถูกลงโทษเพราะความไม่ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาที่โมเสสได้ทำไว้กับพระเจ้า (การเป็นคู่สัญญาระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์) แต่จะมีการเริ่มต้นใหม่ คริสตชนเห็นความสำเร็จของคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ในพันธสัญญาใหม่ หรือการเป็นคู่สัญญาใหม่ โดยทางพระโลหิตของพระคริสตเจ้า พันธสัญญานี้ไม่เหมือนกับที่โมเสสได้กระทำ ซึ่งถูกจารึกไว้บนแผ่นศิลา พันธสัญญาใหม่ถูกจารึกไว้ในดวงใจของเราเอง ในการเป็นคู่พันธอันศักดิ์สิทธิ์ “เราจะเป็นพระเป็นเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา”

เทศกาลมหาพรตเป็นเวลาที่เราควรสำรวจดูว่าเราได้ทำผิด ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้เป็นคู่สัญญาของเราในที่ใดบ้าง (พันธสัญญา) ลองใช้บทเพลงสดุดีของวันนี้เป็นบทแสดงความทุกข์ (เสียใจ) ของท่าน

บทอ่านจากหนังสือประกาศกเยเรมีย์

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ดูซิ วันเวลาจะมาถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ จะไม่เหมือนกับพันธสัญญาที่เราทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา เมื่อเราจูงมือเขาให้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เขาได้ละเมิดพันธสัญญานั้น แม้ว่าเราเป็นเจ้านายของเขา” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส นี่จะเป็นพันธสัญญาที่เราจะทำกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลเมื่อเวลานั้นมาถึง” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะใส่ธรรมบัญญัติของเราไว้ภายในเขา เราจะเขียนธรรมบัญญัติไว้ในใจของเขา เราจะเป้นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา ไม่มีผู้ใดจะต้องสอนเพื่อนบ้านของตน หรือบอกพี่น้องของตนอีกต่อไปว่า ‘จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’ เพราะทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะให้อภัยความผิดของเขา และจะไม่ระลึกถึงบาปของเขาอีกต่อไป”

บทอ่านที่ 2 ฮบ 5 : 7-9

เราได้รับความรอดพ้น และสามารถมองความตายในฐานะเป็นการเปลี่ยนแปลงร่างกายสู่ชีวิตนิรันดร์ ทั้งนี้อาศัยคำภาวนาและความนอบน้อมเชื่อฟังของพระเยซูเจ้าต่อ น้ำพระทัยของพระเจ้า “เมื่อทุกสิ่งสมบูรณ์” หมายถึงเวลาหลังจากที่พระองค์ได้บรรลุถึงเป้าหมายของพระองค์ในการรกลับคืนพระชนม์ชีพแล้ว ในสภาพความเป็นมนุษย์ของเรา ที่ยังรอคอยการเปลี่ยนแปลงครั้งสุดท้ายสู่ชีวิตนิรันดร์ (ดู หัวข้อ) เรามีความสุขความยินดีที่จะมี “แหล่งที่มีของความรอดนิรันดร์” คือ พระเยซูเจ้า ผู้ทรงภาวนาสำหรับเราในสวรรค์

บทอ่านจากจดหมายถึงชาวฮีบรู

พี่น้อง ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงพระชนม์ชีพบนแผ่นดินนี้พระองค์ทรงอธิษฐาน ทูลขอ คร่ำครวญและร่ำไห้ต่อพระเจ้าผู้ทรงช่วยพระองค์ให้พ้นความตายได้พระเจ้าทรงฟังเพราะความเคารพยำเกรงของพระเยซูเจ้าถึงแม้ว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตร ก็ยังทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมเชื่อฟัง โดยการรับทรมาน และเมื่อทรงกระทำภารกิจของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์แล้วก็ทรงเป็นผู้บันดาลความรอดพ้นนิรันดร์แก่ทุกคนที่ยอมนอบน้อมเชื่อฟังพระองค์

พระวรสารย่น 12 : 20-33

พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึงความตายของพระองค์ที่กำลังใกล้เข้ามาทุกขณะ ทำให้บรรดา
สาวกศิษย์ของพระองค์ตกใจมาก และเป็นการทดสอบความเชื่อของพวกเขาในพระองค์เป็นครั้ง
สุดท้ายด้วย เมื่อเอ่ยถึงธรรมล้ำลึกของเมล็ดข้าวซึ่งตาย (เนาเปื่อย) เพื่อให้ชีวิตใหม่ พระองค์
พยายามที่จะเตรียมใจ พวกเขาสำหรับช่วงเวลาสำคัญ คำว่า “เกลียดชังชีวิต” ในภาษาของพวกเขา
มีตีความถึง “ความพร้อมที่จะเลิกมีชีวิตอยู่” “เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน “หมายถึงจากไม้
กางเขนของพระองค์ (โดยอาศัยการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปมนุษย์) พระเยซูเจ้าจะชักนำมนุษย์ทุก
คนเข้ามาสู่ชีวิตอันรุ่งเรืองเรื่องกับพระองค์

พร้อมกับบรรดาสาวกศิษย์ เราจะต้องพยายามมองความตายว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงอันล้ำ
ลึก ซึ่งพระเยซูเจ้าได้ประสบแล้ว และเราจะต้องผ่านพร้อมกับพระองค์เพื่อจะได้มีชีวิตนิรันดร์ “ข้า
แต่พระบิดาในสวรรค์โปรดช่วยเราให้ยินดีรับโลกที่ประทานมาให้เรานี้ เพื่อว่าเราจะเปลี่ยนความ
มิดมิดแห่งความเจ็บปวดของโลกให้กลับเป็นชีวิตและความยินดีแห่งปัสกา”

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น

เวลานั้น ผู้ที่ขึ้นไปนมัสการที่กรุงเยรูซาเล็มในงานฉลองนั้น บางคนเป็นชาวกรีกเขาไปหาฟี
ลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลีถามว่า “ท่านขอรับ พวกเราอยากเห็นพระเยซูเจ้า” ฟี
ลิปจึงไปบอกอันดรูว์ อันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซูเจ้า

พระเยซูเจ้าตรัสตอบเขาว่า “เวลาที่บุตรแห่งมนุษย์จะได้รับพระสิริรุ่งโรจน์มาถึงแล้วเรา
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงในดินและตายไปมันก็จะเพียงเมล็ด
เดียวเท่านั้นแต่ถ้ามันตายมันก็จะบังเกิดผลมากมายผู้ที่รักชีวิตของตนย่อมจะเสียชีวิตนั้นส่วนผู้ที่
พร้อมจะสละชีวิตของตนในโลกนี้ก็ย่อมจะรักษาชีวิตนั้นไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ผู้ได้รับใช้เรา ผู้ที่
ตามเรามาเราอยู่ที่ใด ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วยผู้ได้รับใช้เรา พระบิดาจะประทานเกียรติแก่
เขาบัดนี้ ใจของเราวันนี้ไหวเราจะพูดอะไร

จะพูดหรือว่า ข้าแต่พระบิดาเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเวลานี้แต่ข้าพเจ้ามาก็เพื่อเวลานี้ข้า
แต่พระบิดาเจ้า โปรดประทานพระสิริรุ่งโรจน์แก่พระนามพระองค์เถิด”แล้วมีเสียงดังจากฟ้าว่า
“เราได้ให้พระสิริรุ่งโรจน์แล้ว และจะให้อีก”

ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยินเสียง จึงพูดว่า “ฟ้าร้อง” แต่บางคนว่า “ทูตสวรรค์พูดกับ
เขา” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เสียงนี้เกิดขึ้นมิใช่เพื่อเรา แต่เพื่อท่านทั้งหลายบัดนี้ ถึงเวลาที่จะ
พิพากษาโลกแล้วบัดนี้ เจ้านายแห่งโลกนี้กำลังจะถูกขับไล่ออกไปและเมื่อเราจะถูกยกขึ้นจาก
แผ่นดินเราจะตั้งดูตทุกคนเข้ามาหาเรา”พระเยซูเจ้าตรัสเช่นนี้แสดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์
อย่างไร

อาทิตยพระทรมานของพระคริสตเจ้า ปี A B C

(วันแห่ไบลาน)

หัวข้อ : ความตายและชีวิต

บุคคลที่ยิ่งใหญ่ตกเป็นเป้าของการโต้แย้งในระหว่างที่เขายังมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อเวลาล่วงเลยไป เราจะมีมุมมองที่ชัดเจนและถูกต้องกว่า พวกเขาได้รับการตัดสินที่ผิดพลาดจากชนร่วมสมัยของเขา เรื่องทำนองเดียวกันได้เกิดขึ้นกับพระเยซูเจ้า คนในสมัยของพระองค์แม้กระทั่งผู้ร่วมงานที่ใกล้ชิดก็ไม่ได้เข้าใจพระองค์ โดยเฉพาะความคิดแปลกๆ เกี่ยวกับการทรมานและความตายว่าเป็นทางผ่านที่จำเป็นสำหรับเข้าสู่ชีวิตที่ดีกว่า ต่อมาภายหลัง ทุกสิ่งจึงปรากฏชัดแก่พวกเขา

ในวันนี้คริสตชนฉลองพระทรมาน (อาทิตยไบลาน)พระคริสตเจ้า “ได้เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มนครศักดิ์สิทธิ์ เพื่อรับทรมาน สิ้นพระชนม์ และกลับคืนชีพ” การเข้าอย่างผู้ชนะที่เราทำการฉลองในตอนต้นของอาทิตยพระทรมานเน้นว่า องค์ประกอบสามประการ คือ พระมหาทรมาน การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพรวมเป็นความจริงเดียว การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าไม่ใช่เป็นความพ่ายแพ้ แต่เป็นชัยชนะ นี่คือการหยั่งรู้จำเพาะของคริสตศาสนาซึ่งเห็นว่าเหตุการณ์ชีวิตในโลกนี้ของพระเยซูเจ้าเป็นการทำตามจุดประสงค์การไถ่กู้มนุษยชาติของพระเจ้า ที่ควรจะเป็นการหยั่งรู้ของเราเกี่ยวกับชีวิตเมื่อความทุกข์ทรมานมากล้ากรายตัวเรา

พระวรสารสำหรับแห่ไบลาน ปี B มก11:1-11

เช่นเดียวกับกษัตริย์ดาวิดและกษัตริย์อื่นๆ ในวัฒนธรรมของพระองค์ พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มโดยประทับบนหลังสัตว์ที่ประเพณีกำหนดสำหรับประชาชน พระองค์ทรงเป็นบุตรของดาวิด พระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าทรงเสด็จมาเพื่อประทานอิสรภาพ และการตัดสินใจด้วยตนเองแก่ประเทศของพระองค์ แต่พระเยซูเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ที่สุภาพและรักสันติ ไม่ทรงเห็นด้วยการแสดงอำนาจประสาโลก พระองค์เสด็จสู่กรุงเยรูซาเล็ม “อย่างสงบเสงี่ยมและประทับบนหลังลา” (ศคย 9:9)

พระวรสารทั้งสี่เล่าเรื่องนี้ เป็นบทนำสู่พระมหาทรมาน และการสิ้นพระชนม์อย่างทารุณของพระองค์ ทำไม ก็เพื่อสอนเราว่า พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระผู้ไถ่จริง แม้ว่าจะทรงเป็นในระดับที่สูงกว่าประชาชนคิดก็ตามพระเยซูเจ้าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมาเพื่อสถาปนาพระอาณาจักรขึ้นในโลกนี้ การรับทรมานและการสิ้นพระชนม์ที่กำลังจะมาถึงไม่เป็นอุปสรรคต่อแผนการของพระเจ้า แต่เป็นเครื่องมือเพื่อความสำเร็จของแผนการนั่นเอง อย่างที่จะเข้าใจได้โดยง่ายหลังการกลับเป็นขึ้นมาของพระองค์ “พระผู้ไถ่จะต้องผ่านทั้งหมดนี้ไม่ใช่หรือเพื่อเข้าสู่พระเกียรติมงคลของพระองค์” (ลก 24:26) ขณะที่ร่วมพิธีกรรมของสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ เราควรจดจำไว้ว่า การรับทรมาน ความเจ็บปวดและความตายยังเป็นส่วนของการผ่านอย่างล้าลึกสู่ชีวิตที่รุ่งเรืองกับพระเจ้าของเราอีกด้วย

บทอ่านที่ 1 อสย 50:4-7

บทอ่านวันนี้คัดมาจากบทเพลงแห่งผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์บทที่สาม ดังที่เคยพูดไว้ในวันฉลองพระเยซูเจ้าทรงรับพิธีล้างแล้ว เรายังไม่แน่ใจว่าผู้เขียนตั้งใจหมายถึงผู้ใดเมื่อเขียนบทเพลงทั้งสองบรรยายถึงผู้รับใช้ (บุตรของพระเจ้า) หมายถึงกลุ่มบุคคล คือ อิสราเอล ประชากรของพระเจ้า หรือกษัตริย์ในอดีตหรือพระเมสสิยาห์ (กษัตริย์ที่ได้รับการเจิม) ที่กำลังจะมาถึง?

แต่ไม่ว่าจะหมายถึงผู้ใด ชุมชนชาวคริสต์ประยุกต์บทเพลงเหล่านี้กับพระเยซูเจ้าตั้งแต่แรก และนำมาใช้ตลอดสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ในฐานะเป็นบทอธิบายที่ดีที่สุด สำหรับเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระทรมานของพระองค์จริงแท้ “บุตรแห่งมนุษย์ (พระเยซูเจ้า) ไม่ได้เสด็จมาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่เพื่อรับใช้ผู้อื่น และเพื่อมอบชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นจำนวนมาก” (มธ 20:28) ให้อ่านเพลงสดุดีต่อบรรดาพระเจ้า ในแบบของการรำพึง โดยรำลึกถึงพระเยซูเจ้าผู้สิ้นพระชนม์บนกางเขน

บทอ่านจากหนังสือประกาศกอิสยาห์

องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้นเหมือนลิ้นของศิษย์ที่พระองค์ทรงสอนเพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพูดจาให้กำลังใจแก่ผู้เหน็ดเหนื่อยทุกๆ เช้า พระองค์ทรงปลุกข้าพเจ้าทรงปลุกหูข้าพเจ้าให้ฟังเหมือนศิษย์ที่พระองค์ทรงสอน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดหูให้ข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ไม่ต่อต้าน ไม่หันหลังหนีไป ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้บอิตีข้าพเจ้าและหันแก้มให้แก่ผู้ที่ตึงเคราข้าพเจ้าข้าพเจ้าไม่ซ่อนหน้าแก่ผู้สบประมาทและถ่มน้ำลายรด

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยข้าพเจ้าดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องละอายข้าพเจ้าทำหน้าที่ของข้าพเจ้าให้ดำนเหมือนหินข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะไม่อับอาย

บทอ่านที่ 2 ฟป 2:6-11

บทอ่านนี้เป็นบทเพลงเกี่ยวกับพระคริสตเจ้าที่ใช้ร้องในพิธีกรรม เป็นบทที่บรรยายไว้อย่างงดงามถึงการถ่อมพระองค์จนถึงที่สุดของพระคริสตเจ้า ผู้ทรงรับทรมานบนไม้กางเขน เพราะความนอบน้อมเชื่อฟัง ทรงชดใช้สำหรับความต้อติ่งของเรา ที่นำไปสู่การทำบาป แต่เพลงบทนี้ยังพรรณนาถึงการที่พระบิดาทรงเชิดชูพระเยซูเจ้าอีกด้วย

เมื่อรำพึงถึงพระมหาทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าอย่างที่คริสตชนกระทำ ในระหว่างสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ เราควรจดจำทั้งสองด้านของเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระคริสตเจ้านี้ไว้ในใจ กล่าวคือ เป็นการรับทรมานและการสิ้นพระชนม์ และเป็นทั้งการนำผ่านไปสู่การรับเกียรติมงคลด้วย วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์และวันปัสกาจะอยู่คู่กันเสมอ แม้ในชีวิตของเราเอง

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวฟิลิปปี

แม้ว่าพระเยซูเจ้าทรงมีธรรมชาติพระเจ้าพระองค์ก็ได้ทรงถือว่าศักดิ์ศรีเสมอพระเจ้านั้น เป็นสมบัติที่จะต้องหวงแหนแต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้นทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน

เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเทิดทูนพระองค์ขึ้นสูงส่งและประทานพระนามให้แก่พระองค์ พระนามนี้ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้นเพื่อทุกคนในสวรรค์และบนแผ่นดินรวมทั้งใต้พื้นพิภพจะย่อเข้าลงนมัสการพระนาม “เยซู” นี้ และเพื่อชนทุกภาษาจะได้ร้องประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อพระสิริรุ่งโรจน์แต่พระเจ้า พระบิดา

พระวรสาร (พระทรมานของพระเยซูคริสต์เจ้า ปี B แบบยาว มก14:1-15:47 แบบสั้น มก 15:1-39)

นักบุญเปาโลยืนยันว่า “เพราะเห็นแก่เรา พระเจ้าทรงทำให้พระองค์ผู้ไม่รู้จักบาปให้เป็นคนบาปเพื่อว่าในพระองค์ เราอาจกลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” (2 คร 5:21) พระเยซูเจ้าทรงถือพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกับมนุษย์คนบาป ซึ่งพระองค์จะทรงไถ่ถอนให้พ้นจากบาป และความตาย

ผู้นิพนธ์พระวรสารแต่ละท่านเล่าเรื่องโศกนาฏกรรมนี้จากความจริงที่แตกต่างกันเล็กน้อย ในนักบุญมัทธิวและนักบุญมาระโก พระวาจาสุดท้ายของพระเยซูเจ้าคือ “พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า เหตุไฉนพระองค์จึงทรงละทิ้งข้าพเจ้าเล่า” นักบุญลูกาจำได้ว่า บนไม้กางเขนพระเยซูเจ้าทรงสัญญาจะประทานสวรรค์แก่อาชญากรผู้สำนึกผิด และพระเยซูเจ้าตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพเจ้าขอมอบดวงใจไว้ในพระหัตถ์พระองค์” ทั้งสามได้เล่าถึงอาหารค่ำมื้อสุดท้าย ซึ่งพระเยซูเจ้าประทานแก่เราเพื่อให้เราฉลองการระลึกถึงพระมหาทรมาน การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์

การรำพึงภาวนาถึงพระมหาทรมานของพระเยซูเจ้า ควรทำให้เรารู้คุณค่าสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำ พระองค์ได้ตรัสว่า “ไม่มีรักใดใหญ่กว่าการมอบชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย ท่านเป็นมิตรของเรา” (ยน 15:13-14)